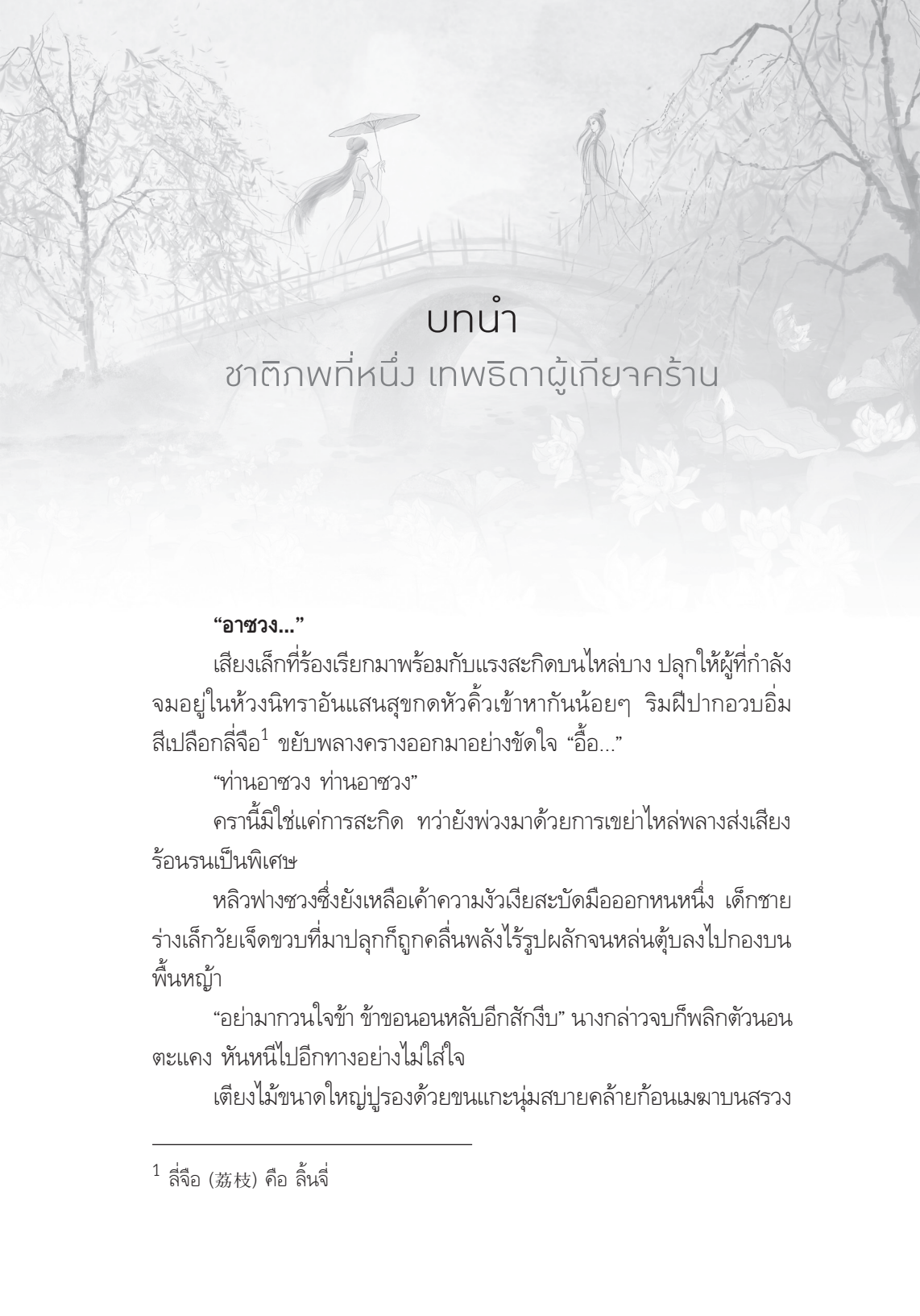

บทนำ

ชาตภพที่หนึ่ง เทพธิดาผู้เกียจคร้าน

“อาซวง...”

เสียงเล็กที่ร้องเรียกมาพร้อมกับแรงสะกิดบนไหล่บาง ปลุกให้ผู้ที่กำลังจมอยู่ในห้วงนิทราอันแสนสุขกดหัวคิ้วเข้าหากันน้อยๆ ริมฝีปากอวบอ้อมสีเปลือกสีจื่อ¹ ขยับพลางตรงออกมาอย่างขัดใจ “อ้อ...”

“ท่านอาซวง ท่านอาซวง”

ครานี้มิใช่แค่การสะกิด ทว่ายังพ่วงมาด้วยการเขย่าไหล่พลางส่งเสียงรื้อนรอนเป็นพิเศษ

หลิวฟางซวงซึ่งยังเหลือเค้าความงัวเงียสะบัดมือออกหนหนึ่ง เด็กชายร่างเล็กวัยเจ็ดขวบที่มาปลุกก็ถูกคลื่นพลังไร้รูปปลักจนหล่นตู่บลงไปกับบนพื้นหญ้า

“อย่ามามากจนใจข้า ข้าขอนอนหลับอีกสักงีบ” นางกล่าวจบก็พลิกตัวนอนตะแคง หันหน้าไปอีกทางอย่างไม่ว้าวใจ

เตียงไม้ขนาดใหญ่ปูรองด้วยขนแกะนุ่มสบายคล้ายก้อนเมฆบนสรวง

¹ สีจื่อ (荔枝) คือ ลิ้นจี่

สวรรค์เสียสี่ส่วน แสงแดดรำไรสอดผ่านร่มไม้อุ่นนวลกำลังพอดี สายลมยาม
ชุนเทียน² เย็นสบายพัดพาเอากลิ่นมวลบุปผาที่กำลังเบ่งบาน ส่งความฟุ้งหอม
ละมุนละไมเกลี่ยผ่านหมู่แมลงที่โอบล้อม

อา... หากนอนจำศีลสักประเดี๋ยวก็คงครบห้าร้อยปี

ร่างอรรถคติพลางซุกใบหมอนกับหมอนนิ่มมากขึ้น แต่พอเคลิ้มใกล้
พล็อยหลับ ก็ถูกเสียงเดิมกวนใจขึ้นมาอีกหน

“ท่านอาชวง! อาจูกับอาหลงทะเลาะกันอีกแล้ว!”

หลิวฟางชวงมีนำพาต่อน้ำเสียงรื้อร้นของเด็กชายที่แว่วอยู่ข้างหู
ดวงตายังคงปิดสนิทขณะที่โบกมือไปมาในอากาศอย่างเกียจคร้าน “เขาอยาก
จะตีกันก็ปล่อยให้เขาตีกันไป”

ว่าแล้วก็เตรียมนอนต่อ...

“ท่านอาชวง! อาจูกลายร่างเปลี่ยนเป็นงูแล้วอ้อ!”

“ก็ปล่อยให้เปลี่ยนไป”

“อะ...อาหลงปะ...แปลงเป็นมังกรแล้ว!”

“ก็ดีแล้วนี่” เทพธิดาสาวพึมพำเสียงน้อย

“เขาจะพ่นไฟแล้ว จะพ่นไฟแล้ว!” คนพูดพยายามตะเกียกตะกายป็น
ขึ้นเตี้ยงมาปลุกนางอีกครั้งด้วยความตื่นตระหนก ทว่าผู้ถูกปลุกกลับอ้าปาก
หาวพร้อมกับร้ายเวทมนตร์เพิ่มความสูงของเตี้ยงให้มากขึ้นอีกครั้ง³

ความสูงที่พุ่งขึ้นอย่างรวดเร็วส่งผลให้ร่างเล็กๆ หล่นตุบลงบนพื้นซ้ำ
รอยเดิม ความเจ็บที่ระบมมากกว่าเดิมทำเอาน้ำตาไหลอาบแก้มอย่างน่าสงสาร

มู่หรงอยู่ลุกขึ้นยืนก่อนจะลูบกันที่เจ็บบ้อยๆ ครั้นเหลนหน้ามองขาเตี้ยง
ที่พุ่งสูงขึ้นไปอย่างน่าอัศจรรย์ก็อ้าปากค้าง ในสุดแดนพงไพรแห่งนี้มีเพียงเด็ก
น้อยสามคนกับท่านอาหญิงซึ่งได้รับหน้าที่จากท่านผู้เฒ่าให้มาดูแลพวกเขาต่อ

² ชุนเทียน (春天) คือ ฤดูใบไม้ผลิ

³ 1 ฟิง มีค่าเท่ากับ 3.3 เมตร

ดังนั้นหลังจากนี้พวกเขาก็มีท่านอาหญิงท่านนั้นที่เป็นที่พึ่งเพียงหนึ่งเดียว

ตัวเขาหรือก็เป็นแค่มนุษย์ธรรมดาคนหนึ่ง ถ้าหากท่านอาหญิงไม่ยอมไปห้ามปรามหงหยางจูกับอี่เฟิงหลงแล้วไซ้ร้ มีหวังผีนป้าแห่งนี้...

เด็กชายจินตนาการภาพในหัวแล้วลอบกลืนน้ำลาย ทันใดนั้นเองเสียงแหวกผ่านอากาศก็ดังกึกก้องขึ้น มู่หรงอู่หันขวับไปมองยังทิศทางดังกล่าวก่อนจะกรี๊ดร้องเสียงหลง

“ว๊ากๆๆ!”

โครม!

ต้นไม้ที่หักโค่นล้มระเนระนาดปลุกให้หญิงสาวที่เซาเปิดเปลือกตาขึ้นมาครึ่งหนึ่ง เห็นทางแหลมยาวที่เต็มไปด้วยเกล็ดขาวโปกส่บัดแหวกผ่านอากาศก็ยกมือปิดปากหา

หลิวฟางซวงหยุดกายจากท่านอนขึ้นมานั่ง เตรียมรายมนตร์ให้เตี้ยหดเล็กลงเหมือนเดิม ทว่ากลับหยุดมือเมื่ออุณภูมিরอบกายร้อนระอุขึ้นอย่างกะทันหัน

“นี่มัน...”

ฟู!

ฉับพลันเปลวเพลิงจากมังกรดำร่างใหญ่ที่พุ่งออกมาจากปากก็เผาผีนป้าพังพินาศไปแถบหนึ่ง ตามมาด้วยเสียงร้องโหยหวนของมู่หรงอู่ที่วงหนีวิถีของไฟที่เผดเผาได้ทันอย่างหูดหวิด

“อ๊ากๆๆ! ท่านอาซวงช่วยข้าด้วย!”

เทพธิดาสาวยกมือเสยเรือนผมดำลึบดั่งเส้นไหมล้ำค่าให้พ้นจากใบหน้าเรียวรูปไข่ทรงมน ดวงตาที่ลึมขึ้นอย่างเต็มที่เผยให้เห็นนัยน์ตาสีอำพันแวววาว งดงามประดุจหยาดน้ำค้างทองคำสะท้อนแสงตะวัน

หญิงงามผู้มีอายุยืนยาวกว่าหมื่นปีเพ่งสมาธิไปที่ปลายนิ้วมือขวาทั้งห้า ยามที่ส่บัดออกไปก็เกิดเป็นสายลมวูบใหญ่ พัดเอาเปลวไฟที่ลุกไหม้ให้ดับมอดลงทั้งหมดในคราวเดียว

นางมองภาพเบื้องหน้าอย่างพึงพอใจ ก่อนจะยกมือขึ้นมาปิดปากที่หา
หวอดอีกครั้ง

หลับอีกสักหน่อย... ประเดี๋ยวค่อยตื่นมาเก็บกวาด

หนึ่ง

ท่านอาเป็นสตรีผู้เกียจคร้าน

การนอนหลับอย่างเต็มอิ่มส่งผลให้ผู้ตื่นนอนมีสีหน้าสดชื่นแจ่มใส
ท้องฟ้ายามเย็นแดงแต้มด้วยผู่วิหคโผบินกลับรังเสมือนภาพวาด หวนให้นึกถึงความสุขสงบของบ้านที่จากมา

หลิวฟางซวงยึดแขนบิดชี้เกียจเพื่อขับไล่ความเมื่อยล้า ดวงหน้างามพริ้มดังหญิงสาววัยสิบแปดอาบแสงนวลสีเสดดูเปล่งปลั่งดังผลองเภา⁴ เรือนผมยารสลายจนถึงข้อเท้าส่งกลิ่นอ่อนๆ ของเหลียนฮวา⁵ อันเป็นกลิ่นหอมประจำตัว

นางถือกำเนิดมาจากน้ำค้างบนกลีบเหลียนฮวา ตรงสระทิพย์หน้าพระราชวังตะวันตกบนสรวงสวรรค์ พระนางซิหวังหมู่⁶ เป็นผู้ประทานชื่อ ‘ฟางซวง’ อันหมายถึงน้ำค้างซึ่งมีกลิ่นหอมให้แก่นาง

อา... ว่าไปแล้วก็เริ่มนึกถึงเตียงใบไม้ที่บ้านขึ้นมาแล้วสิ

เจ้าตัวคิดพลางถอนหายใจน้อยๆ สะบัดข้อมือเพื่อเก็บเตียงสำหรับนอน

⁴ อิงเถา (櫻桃) คือ ผลเชอร์รี่

⁵ เหลียนฮวา (蓮花) คือ ดอกบัว

จับกลับไปให้กลับไปอยู่ในถ้ำตามเดิม กวาดตามองสำรวจผืนป่าในบริเวณนี้ซึ่งมีชื่อเรียกในหมู่เทพเซียนว่า ‘สุดแดนพงไพร’

บัดนี้ผืนป่าต้องห้ามมีสภาพใหม่เกรียมกลายเป็นสีดำไปแถบหนึ่ง ส่วนต้นไม้ก็หักโค่นเรียงรายไปเสียอีกแถบหนึ่ง

ทว่าสภาพดังกล่าวกลับมิเป็นที่ติดใจของผู้ที่มองผ่าน ร่างอรชรในชุดสีฟ้าครามทั้งตัวลงบนผืนหญ้าเขียวขจีอย่างงดงามอ่อนช้อย ทว่าจิ้งหะต่อมาก็ถึงกับยอตัวลงนั่งเมื่อเห็นร่างบางอย่างขดตัวเป็นก้อนกลมอยู่กับพื้น

คนมองเล็กคิ้วขณะที่ยพยายามทบทวนความทรงจำ เพิ่งนึกขึ้นมาได้ว่าตนรับปากผู้เฒ่าจางกั๋วเหล้า⁷ เรื่องดูแลเด็กทั้งสามเป็นเวลาห้าสิบปีเพื่อลดโทษที่นางต้องอยู่บนโลกมนุษย์ไปอีกหนึ่งร้อยปี

ว่าแต่นี้มันผ่านไปนานแค่ไหนแล้วนะ?

“นี่ เจ้าหนูน้อย” นิ้วเรียวจัมไปที่หัวไหล่ภายใต้อาภรณ์สีทึมเพราะยังจำชื่ออีกฝ่ายไม่ได้ แต่ผลตอบรับกลับเป็นความนิ่งเสมือนกำลังคุยอยู่กับรูปปั้นไร้ชีวิต

หลิวฟางซวงหาบมือลงบนแผ่นหลังเล็ก สัมผัสได้ถึงหัวใจที่ยังคงเต้น

⁶ พระนางซีหวังหมู่ (西王母) แปลตรงตัวว่า พระพันปีตะวันตก เป็นพระมเหสีขององค์เจ็กเซียนฮ่องเต้ เป็นทวารชินีผู้ควบคุมกาลเวลาและมิตี รวมทั้งความตาย เจ้าแม่มีที่ประทับที่เขาคุนหลุน ทั้งยังมีสวนทอทิพย์ที่ใช้จัดเลี้ยงบรรดาเซียนทุกๆ 3,000 ปี ดังนั้นรูปของเจ้าแม่จึงมักถือทอทิพย์เป็นสัญลักษณ์ เจ้าแม่ซีหวังมู่ยังเป็นเทพีแห่งการร่วมสังวาสอีกด้วย

⁷ จางกั๋วเหล้า (張果老) คือหนึ่งในแปดเซียน (แปดเซียน) ตามตำนานหนึ่งเล่าว่า เป็นคนในสมัยถัง เป็นนักพรตเจ้าศีลภวานาที่จงเถียวซัน ไปไหนมาไหนมักจะขี่ลาเผือกกลับหัวโดยหันหน้าไปทางหางลาเป็นปริศนาธรรม ลานี้เป็นลาวิเศษ เวลาไม่ใช้สามารถเก็บพับใส่ในกระเป๋าดังกระดาศ เวลาจะขี่เอน้ำพ่นใส่ก็กลายเป็นลาดังเดิม อีกตำนานหนึ่งก็ว่า ในสมัยดึกดำบรรพ์มีพญาค้างคาวเผือกตัวหนึ่งได้จำศีลบำเพ็ญเพียรอยู่ในถ้ำจนสำเร็จเป็นเซียน ได้กลายร่างเป็นชายชราผิวพรรณผ่องใสแข็งแรง

อยู่ในอก และร่างกายของเด็กคนนี้ก็ยังไม่ฟื้นคืนอยู่ “เจ้าหนูน้อย ไม่สบายหรือ”

เสียงที่ดังขึ้นเป็นครั้งที่สองปลุกมูหรงอุให้สะดุ้งตื่นขึ้นด้วยสีหน้าหวาดผวามเห็นร่างงดงามของหลิวฟางซวงก็พุ่งเข้ามาอกอดหา ท่าที่ท่าเหมือนลูกสิงเกาะมารดาไม่มีผิด!

“ฮือๆ ท่านอาซวง... ในที่สุดท่านก็ตื่นเสียที” เด็กชายวัยเจ็ดขวบร่างสันตะท้านอย่างเสียขวัญ ดวงตากกลมโตแว่หวานราวกับดวงตาของอิสตรีคลอไปด้วยน้ำตาซอมนองนางอย่างน่าสงสาร

นางมีนามว่าหลิวฟางซวง ทว่าเด็กเหล่านี้กลับไม่กล่าวขานเรียกนางด้วยซ้ำ แต่เป็นชื่อที่ผู้สนิทชิดเชื้อเท่านั้นจึงจะเรียก เรื่องนี้คงเป็นเพราะผู้เฒ่าจางกั๋วเหล่านีเรียกขานนางเช่นนั้น เด็กน้อยจึงเรียกนางตามไปด้วย

“ปล่อยข้าก่อน ข้าจะเปลี่ยนเสื้อผ้า” หญิงสาวพยายามจะแงะร่างเล็กออกเมื่ออีกฝ่ายเริ่มเช็ดน้ำมูกและน้ำตากับกางเกงตัวโปรด

หากจำไม่ผิด เด็กผู้นี้คือมณูษย์ซึ่งกินของวิเศษแปลกพิสดารเข้าไป ทุกอย่างที่เขาทำจึงไม่สามารถรักษาหรือลบล้างด้วยคาถาและการเสกมนตราได้

ยกตัวอย่างเช่น ถ้าเขาชวนนางเป็นแผล ก็มีแต่การรักษาแบบมณูษย์เท่านั้นจึงจะได้ผล ซึ่งมันก็รวมไปถึงความขึ้นแฉะที่อับย้อมกางเกงของนางในเวลานี้ด้วย!

“ไม่ปล่อยๆ ท่านต้องรับปากก่อนว่าจะไม่ปล่อยให้ข้าทนดูอาจุกับอาหลงทะเลาะกันตามลำพังอีก!”

หลิวฟางซวงยกมือขึ้นกุมขมับ ชี้เกียจทะเลาะหรือต่อความจิงเปลี่ยนเรื่องคุยเสีย “เจ้าชื่อว่าอะไรนะ”

“มูหรงอุ” พอนางเปลี่ยนเรื่อง เขาก็คล้อยตามและหยุดร้องไห้ “ท่านอาซวง ท่านอยู่กับพวกเรามาตั้งสิบวันแล้วยังจำชื่อไม่ได้อีกหรือ”

ผู้ฟังพยักหน้าซ้ำๆ ย้ำกับตนเองให้จำว่าเด็กมณูษย์ดวงหน้าหวานราวกับอิสตรีและมีนิสัยซื่ออ่อนผู้นี้มีนามว่า ‘มูหรงอุ’ แล้วอีกสองคนไปไหน

คำถามต่อมาส่งผลให้คนตัวเล็กกว่าคลายมือออก ลอบกลืนน้ำลายลง

ไปอีกใหญ่

“พะ...พวกเขา...” เสียงของมู่หรงอยู่กลืนหายไปในลำคอ เมื่อดวงตากวางเบนไปเห็นเงาร่างของอะไรบางอย่างเดินจ้ำอ้าวออกมาจากผืนป่าทึบ ดวงอาทิตย์ที่ลับจากขอบฟ้าแทนที่ด้วยแสงจันทร์ากกลมมนอาบร่างเปลือยเปล่าสองร่างที่ขาวผ่องประหนึ่งหยกขาวมันแพะ⁸ จนดูราวกับสามารถเปล่งแสงได้ในความมืดมิด

หลิวฟางซวงเห็นสภาพดังกล่าวก็เลิกคิ่วขึ้นมาข้างหนึ่ง...

ผู้ใดสั่งสอนให้เดินแก้ผ้ามาเยี่ยงนี้!

มู่หรงอู๋วิ่งไปหลบอยู่ด้านหลังร่างอรชรด้วยความเร็วปานสายฟ้าแลบ การต่อสู้อันดุเดือดยังสร้างความขุ่นลุกขนพองให้เขาไม่สร้างชา

การกระทำของเด็กกมณุษย์ผิดกับหลิวฟางซวงที่กะพริบตาปริบๆ มองร่างที่กำลังย่ำเดินตรงมาหานางด้วยสีหน้าบูดบึ้ง สองมือของพวกเขากุมปิดจุดกึ่งกลางระหว่างขาเอาไว้อย่างระมัดระวัง

อย่างน้อยก็ยังดีที่พวกเขารู้จักปกปิดส่วนสว่นของตนเองเอาไว้บ้าง...

ดวงตาสีอำพันกวาดมองพวกเขาอย่างละเอียดถี่ถ้วน เด็กชายคนแรกดูแล้วน่าจะอายุไม่เกินหกขวบ ดวงตาสีน้ำเงินเรืองแสงพร้อมกับม่านตาเรียวเล็ก ดูอย่างไรก็มีไฉ่มนุษย์ เรือนผมขาวยาวประบ่ายุ่งเหยิงมีรอยไหม้บางจุดบนผิวสีขาวยังมีเกล็ดขาววาวขึ้นมาเป็นหย่อมๆ คล้ายงู หลิวฟางซวงรู้ได้ทันทีว่าเขาเป็นเด็กลูกครึ่งมนุษย์กับปีศาจงูขาว ชื่อว่า... ชื่อว่า...

เทพธิดาสาวผู้ซึ่งเกียจไส้ใจในที่แรกแอบกระซิบถามมู่หรงอยู่ซึ่งยืนหลบอยู่ด้านหลัง

“คะ...คนผมขาวชื่อหงหยางจู ส่วนคนผมดำเหลือบเขียวชื่ออี๋เฟิงหลงขอรับ” มู่หรงอู๋กระซิบตอบ

นางพยักหน้าซ้ำๆ ก่อนจะหันไปถามเด็กชายทั้งสองที่กำลังรุ่นวายอยู่

⁸ ชื่อเรียกของหยกขาวเนียนวล ซึ่งขึ้นชื่อว่าราคาแพงที่สุด

กับการมองเขม่นใส่กันไม่เลิกรา “หงหยางจู อี้เฟิงหลง พวกเจ้าทะเลาะกันด้วยเรื่องอันใด”

หงหยางจูดูเหมือนจะรอให้นางถาม เด็กชายยกยิ้มเล็กๆ ที่มุมปาก ม่านตาสีประหลาดหดลีบลงขณะที่บึ้งปากไปยังคนข้างๆ ด้วยสีหน้ายืดยาวจนประสาธ “ลองถามเจ้านี้ดูสิ”

คำพูดของลูกครึ่งปีศาจส่งผลให้หลิวฟางซวงเบนสายตาไปยังอี้เฟิงหลงบ้าง บนใบหน้าราบเรียบไร้อารมณ์ของเด็กชายวัยหกขวบมีรอยบาดแผลเหมือนถูกของมีคมบาดอยู่ประมาณสองแผล ดวงตาสีมรกตเฉยขึ้นเข้มลึกกว่าปกติ แสดงให้เห็นถึงความดื้อรั้น หูแหลมยาวบ่งบอกถึงสายเลือดที่ไม่ธรรมดา เด็กผู้นี้เป็นลูกครึ่งระหว่างมนุษย์กับเทพมังกร จึงไม่แปลกที่จะติดนิสัยยโสโอหังมาด้วย

“อี้เฟิงหลง?”

ผู้ถูกถามกลับพ่นลมหายใจพองเป็นหน้าเมินไปทางอื่น

ยอดเยี่ยม... แก้วฟ้าเช่นนี้แล้วยังจะทำยังงี้ได้อยู่อีก สายเลือดมังกรช่างน่านับถือจนนางพูดไม่ออกเลยทีเดียว

คนงามกลอกตาแล้วเลือกที่จะหันไปให้ความสนใจแก่หงหยางจูต่อ

“นี่เขาเป็นไ้หรือ” คำถามจริงจังติดจะใสซื่อส่งผลให้ผู้ฟังหัวเราะลั่นอย่างสะใจ ผิดกับสีหน้าของอี้เฟิงหลงที่ดำคล้ำแข่งกับผืนฟ้ายามรัตติกาล

หลิวฟางซวงยืนนานหนอยก็ชักเมื่อย นางหย่อนก้นนั่งลงกลางอากาศ ด้วยท่าที่ผ่อนคลายโดยที่สายต่ายังคงจับจ้องอยู่ที่คนอายุน้อยกว่าทั้งสอง มู่หรงมู่มองภาพที่เกิดขึ้นอย่างอัศจรรย์ใจ จนกระทั่งสบตาเข้ากับนายนั้ตาอึมครึมของบุตรชายเทพมังกร จึงได้เก็บสายตาลับมามองปลายเท้าตนเอง

มู่หรงมู่ลอบกลืนน้ำลายเอือก การที่หญิงสาวนั่งส่งผลให้เกราะกำบังของเขาหายไป ด้วยเหตุนี้เด็กน้อยจึงวิ่งหนีเข้าถ้ำใหญ่ซึ่งอยู่ด้านหลังเป็นอันดับแรก ไม่ยอมอมเสี่ยงอยู่ต่อให้เด็กชายอีกสองคนจ้องมองด้วยแววตาเชือดเฉือนนั้น

เทพธิดาสวมมองตามร่างที่จากไปรวดเร็วปานสายลม ริมฝีปากอวบอิม

สีชมพระรื้อยกยืมข้าชั้นที่หนึ่ง จากนั้นเจ้าตัวก็ส่งสายตาไปยังร่างเปลือย
ลูกครึ่งเทพ “ข้ารู้สึกว่ามันตั้งแต่เจ้ามาอยู่กับข้า... เจ้าก็ไม่ได้พูดอันใดเลย
สักคำ”

“ข้ามิได้เป็นใบ้” เสียงเล็กอุ๊อืตอบเหมือนกำลังคำรามออกมาในลำคอ

“ท่านอาจยังไม่รู้อันใดเสียแล้ว ที่เจ้าหลงไม่ยอมพูดก็เพราะพื้นหน้าของ
เขาหลอ!” บุตรชายปีศาจงูขาวพูดเสร็จก็หัวเราะคิกคัก

ผู้ฟังหนึ่งไปพักหนึ่ง มองใบหน้าของทั้งสองสลับกันไปมา เริ่มคาดเดา
อะไรได้บางส่วน “พวกเจ้าทะเลาะกันด้วยเรื่องนี้?”

หงหยางจู้ยกคิ้วพลางป้องปากคล้ายกระซิบกับหญิงสาว “เจ้ามังกรหวง
ภาพลักษณ์อย่างกับอะไรดี...”

“แล้วเหตุใดจึงกลับกันมาในสภาพเช่นนี้ได้” นางหมายถึงการเดิน
ตัวเปล่ากลับมามีที่ทั้งที่เป็นช่วงขุนเทียน อากาศที่ค่อนข้างเย็นในยามค่ำคืน
ต่อให้พวกเขาจะเป็นครึ่งเทพกับครึ่งปีศาจ หว่าร่างกายของเด็กน้อยก็ไม่ได้
แข็งแรงทนทานถึงเพียงนั้น

ถามยังไม่ทันขาดคำ สายลมวูบใหญ่ก็พัดผ่านมาราวกับจะกลั่นเกลี้ยง
อู่เพลิงหลงตัวสั่นเทาแต่ก็พยายามควบคุมท่าทางให้นิ่งเฉย ผิดกับเด็กชาย
ลูกครึ่งปีศาจงูขาวที่ยกมือขึ้นมาปิดปากและจมูกขณะที่จามออกมา

หลิวฟางซวงหันหลังให้พวกเขาแทบไม่ทันเมื่อหงหยางจู้มิได้ใช้มือ
ปกปิดท่อนล่างไว้เหมือนเคย จังหวะต่อมาก็ได้ยินเสียงของเด็กชายผมขาว
“พวกเราเปลี่ยนร่าง เสื้อผ้าเลยขาดหมดแล้ว”

หญิงสาวติดนิ้วเพียงครั้งเดียวก็เสกผ้าคลุมสองผืนให้ปรากฏขึ้นบน
ความว่างเปล่าเหนือร่างทั้งสอง เมื่อเรียบร้อยแล้วก็เดินนำพวกเขากลับเข้าถ้ำ

“รีบตามมาเร็วเข้า”

เด็กครึ่งปีศาจครึ่งเทพสองคนตีกันเพราะเข้าเหย่เรื่องพันหลอ ส่วน
เด็กอีกคนหนึ่งก็กินของพิเศษพิสดารดูผิดแผกแตกต่าง...

ถ้าหากผู้เฒ่าจางกั้วเหล่าแวมหาเมื่อไร... นางจะต่อรองขอลดหย่อน

โทษเพิ่มขึ้นอีกสักร้อยปี!

หลิวฟางซวงหัวเราะในลำคอ เพียงเท่านั้นก็อยากจะลากลับไปนอนอีกสักรอบ เหตุใดการเลี้ยงเด็กจึงได้สูบพลังงานของนางมากขนาดนี้กันนะ

ถ้าแห่งนี้ถูกเนรมิตขึ้นมาด้วยพลังของจางกั๋วเหล่า แม้มองจาก ภายนอกเสมือนเป็นถ้ำเล็กๆ ที่รกร้างว่างเปล่า ทว่าภายในกลับใหญ่โตโอ่อ่า เด็กชายทั้งสามคนต่างมีห้องนอนเป็นของตนเอง ส่วนของนางแยกมาอีกห้องหนึ่ง โถงใหญ่ซึ่งเชื่อมไปยังห้องนอนทั้งสี่มีโรงครัวเล็กๆ ตู้ โต๊ะ เก้าอี้ และตั้งยาว กลางห้องโถงมีสระเหลียนฮวาขนาดกลางทรงสี่เหลี่ยมผืนผ้าส่งกลิ่นหอม นุ่มนวล

คล้ายคลึงกับเรือนของอาจารย์ ทว่ากลับห่างไกลเหลือคณานับ...

เจ้าของดวงตาสีอำพันถอนหายใจแผ่วเบา เก็บซ่อนความรู้สึกเอาไว้ อย่างมิดชิด

ที่นี่มีเพียบพร้อมทุกอย่าง เว้นเสียแต่อาหารและน้ำที่ต้องไปหาบเอามาจากแม่น้ำทางด้านนอก

ทั้งหญิงชายลูกบ๊อเฟิงหลงใช้พลังไปพอสมควรกับการเปลี่ยนร่างจึงพากันสลบไสลตั้งแต่หัวถึงหมอน เห็นได้ชัดว่าอาหารเย็นเป็นสิ่งที่จำเป็น ส่วนผู้รับหน้าที่เป็นพี่เลี้ยงก็เตรียมจะกลับเข้าห้องของตนเองซึ่งถูกกั้นด้วยม่านลูกบิดทำจากไม้หอม

แต่มันติดตรงที่ว่ามีร่างเล็กๆ ร่างหนึ่งเดินตามนางมาด้อยๆ ด้วยสีหน้าใสซื่อ

“เจ้าตามข้ามาทำไม”

มู่หรงอู๋กั่มหน้าลงอย่างหงอยๆ พลังเอาเท้าเขี่ยพื้นไปมา “ข้า... ไม่ชอบนอนคนเดียว”

“ข้ายังไม่นอนหรอก”

คำพูดนี้ทำเอาคนฟังเงยหน้าขึ้นมามองนางอย่างตะลึงงัน “ทะ... ท่าน

อาซวงจะไม่นอนหรือขอรับ!”

เป็นไปได้อย่างไรกัน! ก่อนหน้านี้ท่านอาซวงอะอะก็เอาเตียงเอาแต่นอนมาโดยตลอด โฉนเลยวันนี้จึงตั้งใจไม่ยอมนอนได้เล่า

มูห์รฮูพยายามขบคิดเท่าไรก็คิดไม่ออก ปล่อยให้หิวฟางซวงเพิ่มความกระจางด้วยน้ำเสียงเนิบช้า

“เฉพาะเวลานี้เท่านั้น”

และเมื่อเทพธิดาคนงามทำท่าจะเดินเข้าห้องไปอีกครั้ง คนที่กำลังยืนนิ่งอยู่ก็รีบส่งเสียง “ถ้าเช่นนั้นข้า... ข้าขออยู่เป็นเพื่อนท่านได้ไหม”

ร่างอรรชรีก็เงยตอปากต่อคำจึงเอ่ยปากอนุญาตอย่างว่าง่าย “เข้ามาสิ”

ใบหน้าอ่อนละมุนคล้ายเด็กหญิงคลี่ยิ้มกว้างอย่างยินดีเหลือประมาณ หลิวฟางซวงมองแล้วอดคิดไม่ได้ว่ามันช่างเป็นรอยยิ้มที่งามมากสำหรับมนุษย์ เด็กชายผู้นี้ต้องเติบโตใหญ่เป็นบุรุษผู้มีรอยยิ้มสยบทั่วหล้าได้อย่างแน่นอน

คิดพลางสะบัดมือเพื่อจุดเทียนไขในห้องให้สว่าง หรูดกายลงนั่งบนเก้าอี้ไม้แล้วเรียกของสองสามสิ่งขึ้นมากองบนโต๊ะหินเบื้องหน้า

มูห์รฮูหรูดกายลงนั่งเคียงข้างพร้อมชะเง้อคอมอง “ท่านอาซวงจะทำอันใด”

“เย็บผ้า”

ผู้ฟังกะพริบตาปริบๆ ปกติเขาเห็นท่านอาเสกโน่นเสกนี่มาโดยตลอด วันนี้ต้องมีวาระโอกาสพิเศษแน่

ท่านอาซวงเป็นเทพธิดาผู้งดงาม ทว่าบางครั้งก็ดูท่างเหินจนมูห์รฮูแอบหวั่นใจ ดังนั้นเขาจึงคอยมองและสังเกตนางอยู่ตลอด ด้วยเกรงว่าอีกฝ่ายอาจทอดทิ้งจากพวกเขาไปได้ทุกเมื่อ

“เย็บผ้าทำไมหรือขอรับ”

“เย็บชุดให้เอ่อ...” หญิงสาวย่นคิ้วเล็กน้อยเมื่อพยายามนึกชื่อ “อึ้งเฟิง-หลงกับหงหยางจู่ ถ้าหากว่าต้องเสกชุดให้พวกเขาทุกครั้งก็เปลืองรางวัล พลังของข้าคงเสื่อมเร็วขึ้นหลายสิบปี”

คนผู้น้อยฟังคำอธิบายของอีกฝ่ายอย่างไม่เข้าใจนัก อะไรคือพลัง
เสื่อม... เป็นเทพิตามพลังเสื่อมด้วยหรือ

มูหรงอยู่ยกมือเกาคางก่อนจะย้ายไปเกาะที่ศีรษะ ตัดสินใจเปลี่ยนเรื่อง
ขณะที่มองอีกฝ่ายสอດด้ายลอดห่วงเข็ม “ท่านคิดว่าอาจกับอาหลงเกลียดกัน
หรือไม่”

“พวกเขาแค่ชอบทะเลาะกัน ไม่ได้เกลียดกันหรอก” หลิวฟางซวง
วิเคราะห์ คนเกลียดกันจะเดินกลับมาด้วยกันได้อย่างไร

“แล้วท่านอา... เกลียดพวกเราไหม”

ผู้ถูกถามส่ายหน้ากับคำถามอันแสนซื่อของอีกฝ่าย “ถ้าหากว่าเกลียด
แล้วข้าจะรับปากมาดูแลพวกเจ้ารี”

เด็กชายรู้สึกราวกับยกภูเขาเล็กๆ ที่มีขนาดเท่าตนออกจากอก “แล้ว
ท่านอาร์กพวกเราไหม”

คำถามต่อมาทำเอาหญิงสาวเผยสีหน้าคิดหนัก นางเป็นเทพิตาจึงไม่
อาจพูดปด ครั้นดวงตาสีอำพันเบนไปยังเตียงที่ตั้งอยู่ไม่ไกล ก็กลั่นใจตอบ
ออกไปตามความเป็นจริง

“อาจจะรักน้อยกว่าเตียงและการหลับไปสักหน่อย”

มูหรงอยู่ฟังแล้วย่นคิ้ว ครุ่นคิดด้วยสีหน้าจริงจังยิ่ง

“แล้วมันดีหรือไม่ดีเล่า ท่านอา”

“ก็ต้องดีสิ” นางตอบด้วยความมั่นใจ

“อา...” เด็กน้อยยกมือขึ้นมาเกาะหัว ครุ่นคิดเงิบๆ อยู่ในใจ

ท่านอาใช้เวลานอนอยู่บนเตียงยาวนานนัก ถ้าหากนางบอกว่ารักน้อย
กว่าสักหน่อย... ก็หมายความว่ายังเยอะอยู่ดี

มูหรงอยู่คิดอย่างมาดมั่น ต่อไปเขาจะพยายามทำให้ท่านอาร์กพวกเขา
มากกว่าเตียงกับการนอนหลับให้จงได้!

เด็กชายรู้สึกยิ่งกึกก้องขึ้นมา ความปลอดภัยที่เพิ่มพูนส่งผลให้เจ้าตัวใจขึ้น
แสดงออกอย่างมีชีวิตชีวาตามประสาเด็กโดยการหัวเราะและอมยิ้มอยู่

คนเดียว เขย็นหน้าเข้ามาใกล้ก่อนจะยกมือทั้งสองขึ้นมาทำคาง ดวงตาหวาน
ที่โดดเด่นตั้งแต่เด็กจับจ้องผู้ที่ปักเข็มลงไปบนผ้าอย่างสนอกสนใจ

“ท่านอาซวง ท่านใช้มนตราเย็บไหมได้หรือ”

“ไม่ได้ เวทมนตร์ทุกอย่างล้วนมีขีดจำกัด หากจะให้มันซึมเข้าผิวหนัง
ในระหว่างที่แปลงกายอยู่ในร่างเทพหรือปีศาจ ข้าจะต้องใช้ด้ายและผ้าพิเศษ
เย็บพวกมันด้วยมือจึงจะได้ผล”

“ท่าน... จะเย็บให้แค่อาจุกับอาหร?” ร่างเล็กถาม สีหน้าดูคาดหวังอย่าง
เปิดเผย

“ใช่ ถ้าพวกเขาชอบเปลี่ยนร่างอยู่เรื่อยๆ อย่างน้อยเสื้อก็ได้ไม่ขาด
จนกว่าพวกเขาจะควบคุมการใช้ฤทธิ์ได้...” ผู้กล่าวชะงักไปชั่วครู่ “หือ... แต่
ถ้าพวกเขาถอดเสื้อผ้าก็คงไม่ต้องกลัวเรื่องขาด”

เทพธิดาผู้ซึ่งเริ่มหาทางออกที่ไม่ต้องลงแรงให้ตนเอง ผิดกับเด็กชาย
ที่เผยสีหน้าผิดหวังออกมาดูบหนึ่ง ทว่าเพียงพริบตาต่อมาถึงเป็นไก่ตาแตก
เมื่อผู้ที่กำลังนั่งเย็บผ้ากลับทิ้งของในมือลงบนโต๊ะ ปิดปากหาวแล้วเดินตรงไป
ทั้งตัวนอนลงบนเตียงนุ่ม

“ทะ... ท่านอาซวงไม่เย็บชุดแล้วหรือขอรับ”

“ข้าเบื่อแล้ว”

มูหรงอยู่เบิกตากว้างอย่างไม่อยากเชื่อหู เขาเห็นกับตาว่าหลิวฟางซวง
ปักด้ายขึ้นลงไปเพียงสามครั้งเท่านั้น!

“แต่...”

“งานเย็บปักมันต้องใช้เวลา”

“แต่ว่า... ท่านผู้เฒ่า” ท่านผู้เฒ่าเคยสอนเขาว่าอย่าหนึ่งผัดซ้ำซาก⁹

แม้ไม่อยากจะพูดแต่ก็พูดได้ไม่เต็มปาก ในเมื่อท่านอนของหญิงสาว
มันดูสบายเสียจนเขาเกรงใจที่จะชักจูงอีกฝ่ายให้ลุกขึ้นมาเย็บชุดต่อ

⁹ หนึ่งผัดซ้ำซาก (一拖再拖) ตรงกับสำนวนไทยว่า ผัดวันประกันพรุ่ง

“อ้อ... เจ้าพูดถึงท่านผู้เฒ่าขึ้นมาก็ดีแล้ว” เสียงหวานปานระฆังแก้ว ยืดยานกว่าปกติเล็กน้อย แสดงให้เห็นถึงความมุ่งมั่นที่เริ่มเข้ามาจับจองพื้นที่ในจิตใจได้สำนึก “ข้ายังไม่รู้เลยว่าพวกเจ้ามาอยู่ที่นี้ได้อย่างไร”

“ท่านอาชวงอยากรู้หรือขอรับ” มุ่หรงอยู่ถาม ดวงตาเปล่งประกายระยิบระยับราวกับมีดวงดารานับพันดวงอยู่ในนั้น

นี่ถือเป็นครั้งแรกที่หลิวฟางซวงแสดงท่าทีสนใจพวกเขาทั้งสามนับตั้งแต่รับช่วงต่อจากท่านผู้เฒ่า

“ก็นิดหน่อย...” นางเอ๋วยพลางยกมือขึ้นมาปิดปากหาว เตียงหลังนี้ราวกับถูกร่ายมนตร์ไว้อย่างไรอย่างนั้น... แรงดึงดูดของมันมากมายมหาศาลจนน่าตกใจ

ดวงตาสีอำพันเริ่มปรือไกล่จะดำดิ่งเข้าสู่ห้วงนิทรอันแสนสุขอยู่รอบมร่อ ผิดกับเด็กชายบนเก้าอี้หน้าโต๊ะใหญ่ที่กระดิกเท้าห้อยไปมาอย่างกระตือรือร้น

“ข้าถูกพามาที่นี่เป็นคนแรกขอรับ ต่อมาท่านผู้เฒ่าก็พาอาจุมมา ครึ่งปีหลังจากนั้นอาหลงก็ถูกพามาเป็นคนสุดท้าย” มุ่หรงอยู่เว้นจังหวะเพื่อเกาดวงที่เริ่มคัน

อากาศที่เย็นลงทำให้ผิวที่แห้งและบอบบางของเจ้าตัวเริ่มแตก ทว่าหลิวฟางซวงผู้กำเนิดเป็นเทพธิดาไม่เคยสังเกตอะไรเช่นนั้นเพราะตนไม่เคยมีประสบการณ์มาก่อน ยามนี้คางของเด็กชายจึงเริ่มแดงเสียแล้ว

“ท่านอาชวง ท่านคิดว่าท่านผู้เฒ่าพาพวกเรามาอยู่ที่นี้ทำไมหรือขอรับ”

“...”

“ท่านอาชวง...”

พรีป!

เทียนไขในห้องพากันดับอย่างพร้อมเพรียงราวกับจะกลั่นเกล้ง มุ่หรงอยู่ตกใจสะดุ้งโหยงในความมืด ก่อนที่เขาจะรีบวิ่งออกจากห้องไปอย่างซลาดกัลลว

จะว่าไปแล้วห้องของท่านอาชวงยามไร้แสงไฟนั้นน่ากลัวกว่าห้องนอน

ของเขาเสียอีก...

อุทกภูมิภายในถ้ำดั่งต๋องเรื่อย ๆ จนกระทั่งล่วงเข้าสู่ต้นยามจื่อ¹⁰

เจ้าของร่างผู้มีกลิ่นอายหอมกรุ่นนอนหลับตาพริ้มอยู่บนเตียงนุ่ม ๆ ผ่านลมสีฟ้า น้ำทะเลซึ่งห่มร่างเทพธิดาอยู่นั้นกลับบังเกิดความรู้สึกเคลื่อนไหว ผิดปกติ

ความรู้สึกที่ลากผ่านขึ้นมาจากข้อเท้าส่งผลให้หลิวฟางซวงที่กำลังหลับสนิทกระดกตัวหนีอย่างรำคาญ ความแปลกปลอมดังกล่าวยังคงตามติดคนไข้ที่ไม่เลิกรา เมื่อนางกระดกตัวไปทางซ้าย มันก็ตามมาอยู่ทางซ้าย พอนางหันไปทางขวา มันก็ตามมารั้งควาน ก่อนจะสอดรัดเข้าที่เอวคอดก็วอย่างตื้ออ้าน

คราวนี้ดวงตาสีอำพันลึบขึ้นมาในความมืดมิด ก่อนที่มือเรียวยาวจะกระชากสิ่งเรียวยาวลื่นมือที่บังอาจเข้ามารบกวนเวลานอนของนางขึ้นมาดูอย่างเต็มตา

“หง...หยางจุ?”

ภาพของงูขาวร่างเล็กในสภาพห้อยหัวทำเอานางกะพริบตาปริบ ๆ “เจ้านอนละเมอหรือ?”

ก่อนหน้านี้มู่หรงอยู่ก็บ่นว่าไม่อยากอยู่คนเดียว พอตกดึกก็เป็นทีของหงหยางจุเสียนี้

“เปล่า” อีกฝ่ายอำปากแลบลิ้นสองแฉกสีชมพูสด ดวงตาสีน้ำเงินจ้องมองนางด้วยแววตาโล่เชื้อไร้เดียงสา “ข้าขอนอนด้วยคนสิ”

ผู้ที่จุ ๆ ก็ถูกขอนอนร่วมเตียงด้วยเสียงคอดด้วยคามมีนง สีหน้าของนางยังหลงเหลือเค้าความงัวเงียเหมือนยังไม่ตื่นเต็มที่ แม้จะถูกปลุกแต่ก็พยายามไม่พานหงุดหงิดใส่เด็กน้อย “เจ้าจะมานอนกับข้าทำไม”

¹⁰ ยามจื่อ คือเวลาระหว่าง 23.00 น. – 00.59 น. ในปัจจุบัน

“ข้าหนาว” ว่าแล้วก็ตัวสั่นให้ดูอย่างน่าสงสาร

หญิงสาวถอนหายใจพลางวางอีกฝ่ายลงบนผ้าานวม “ถ้าหนาวแล้วโยจึง
ไม่ใช่ผ้าานวมในห้องนอนของเจ้าเล่า”

“มันไม่พอ” เจ้างูตัวเล็กพยายามอธิบาย “ผู้เฒ่าเคยบอกว่าเป็นสัตว์
เลือดเย็น”

หญิงสาวหรีตาทขณะที่ยกมือขึ้นมาทัดเรือนผมดำขลับที่ยาวจนถึงข้อเท้า
ไปไว้อีกฝั่งหนึ่ง เผยให้เห็นลำคอขาวที่เด็กชายผู้มีสายเลือดปีศาจอยู่ครึ่งหนึ่ง
มองตามตาละห้อย

เขาสัมผัสได้ว่าตรงนั้นอุ่นที่สุด...

“แล้วตงเทียน¹¹ ที่ผ่านมา เจ้าอยู่มาได้อย่างไร”

“ผู้เฒ่าให้ชานอนด้วย” เจ้าตัวตอบเสร็จก็เริ่มเลื้อยเข้ามาใกล้หลิวฟาง-
ซวงอย่างกระหายความอบอุ่น “ข้าขอนอนกับท่านได้ไหม”

คำถามของหงหยางจูช่างตรงข้ามกับการกระทำโดยสิ้นเชิง แม้เขาจะพูด
เหมือนขออนุญาต แต่ร่างมันวาวที่ห่อหุ้มไปด้วยเกล็ดขาววาวสิ่งข้างกลับเลื้อย
เข้ามานอนขดอยู่ใกล้ๆ ลำคอเจ้าของเตียงอย่างถื่อวิสาสะ

นางกระดกคอหนีเพราะรู้สึกจี้จี้ “แล้วมังกรอย่างอู่เฟิงหลงจะหนาว
ด้วยอีกคนหรือไม่” แม้จะไม่ค่อยอยากถือสาเด็ก ทว่าถ้าต้องนอนร่วมเตียงกับ
งูตัวหนึ่งและมังกรอีกตัวหนึ่งก็คงให้ความรู้สึกพิลึกอยู่ไม่ใช่หน่อย

หงหยางจูพ่นลมหายใจ “เจ้านั้นพ่นไฟได้ ดูแล้วไม่น่าจะหนาว”

“หากเจ้าไปนอนกับเขาก็น่าจะอุ่นกว่านอนกับข้านะ” นางกล่าวที่เล่น
ทีจริง รู้ดีว่าคนทั้งสองเพิ่งจะตีกันมาแต่ก็อดที่จะแก้งังไม่ได้

อีกฝ่ายเซิดคอขึ้น หากมีแม่เบี้ยคงแผ่ไปแล้ว “ไม่เอาด้วยหรอก” กล่าว
จบก็ทิ้งตัวลงบนเตียงอย่างปวกเปียกราวกับร่างไร้กระดูก ความอบอุ่นจากร่าง
ของหญิงสาวช่วยให้ความหนาวยะเยือกเริ่มทุเลา ดวงตาคู้งามคล้ายอัญมณี

¹¹ ตงเทียน (冬天) คือ ฤดูหนาว

ปิดลงครึ่งหนึ่ง สบายตัวใกล้จะเคลิ้มหลับเต็มที

“แล้วมู่หรงอยู่เล่า”

“ข้าไม่ชอบนอนร่วมเตียงกับบุรุษ”

หลิวฟางซวงเลิกคิ้วสูงอย่างไม่อยากเชื่อ เด็กผู้นี้อายุเพียงแค่หกขวบ กลับพูดจาแกล้งแกล้ม สายเลือดปีศาจที่ไหลเวียนในร่างกายนี้ได้เลยจริงๆ แต่เรื่องนั้นช่างมันก่อนเถิด... ยามนี้นางเองก็ง่วง อยากนอนต่อจะแยกอยู่แล้ว

“เจ้าเปลี่ยนร่างคืนเป็นมนุษย์ได้หรือไม่” ร่างของเด็กชายเล็กถึงเพียงนี้ นางเกรงว่าถ้านอนหลับไปแล้วอาจเผลอทับเขาได้โดยไม่รู้ตัว จากความหวังดี อาจกลายเป็นทำให้ผู้ที่หวังมาพึ่งพิงไถ่ถอนเบนเข้าได้

“ข้าเปลี่ยนร่างเดิมก็ได้ แต่ท่านต้องให้ข้ากอดท่านนะ”

“นั่นมัน...”

“แล้วก็...” เสียงเล็กลากยาวอย่างยานคางราวกับเพ็งนึกขึ้นมาได้ “ยามนี้ข้าทำได้สามเสื้อผ้า”

คราวนี้เทพธิดาผู้รับบทมาเป็นพี่เลี้ยงถึงกับพลิกตัวหนีไปอีกทางพร้อมกับปิดเปลือกตาลง “เช่นนั้นก็อยู่ในร่างนี้ต่อไปนั่นแหละดีแล้ว”

แสงแดดยามเช้าอ่อนละมุนกำลังดี ภายในห้องนอนแม้จะยังมีดสลับแต่อุณหภูมิก็เริ่มอุ่นขึ้น

กลิ่นหอมของเหลียนฮวาเรียกให้เด็กชายที่กำลังปอกเปลือกส้มอยู่บนตั่งตัวยาวหันหน้าไปมอง ครั้นเห็นได้อย่างชัดเจนว่าผู้มาใหม่เป็นใคร ก็ตกใจจนเผลอทำผมส้อมที่ปอกไปครึ่งลูกหล่นตู่ลงบนพื้น

“ไยท่านอาจตื่นเช้า...” มู่หรงอยู่ขี้ตาแล้วขี้ตาอีกเพราะเกรงว่าสิ่งที่เขาเห็นจะเป็นเพียงภาพมายาเท่านั้น

เทพธิดาสาวผู้ไม่เคยตื่นขึ้นมารับขวัญเสียงไก่โห่วันนี้เดินออกจากห้องนอนด้วยสีหน้ากึ่งหลับกึ่งตื่น นางยกมือเรียวยาวขึ้นมาปิดปากที่ทาวหวอด

พลงบนเสียงอ่อน “โตนูรัดคอ”

นางอุตสาวห์กลัวว่าตนจะเพลนอนทับเจ้างูน้อย แต่ผลสุดท้ายกลับกลายเป็นหงหยางจูที่รัดคอนางเสียแน่นจนนางถึงกับนอนต่อไม่ได้ มีหน้าข้าเด็กชายผู้มีสายเลือดปีศาจนั้นยังคืนร่างเป็นมนุษย์แล้วนอนหลับอุตุ ยึดเตียงที่แสนรักของนางไปอย่างหน้าไม้อาย

“...งู” เสียงเล็กพึมพำก่อนที่เจ้าตัวจะกระโดดลงมาจากตั่งไม้ตัวยาว “เมื่อคืนอาจูไปนอนกับท่านอาซวงรี!”

หลิวฟางซวงผ่อนลมหายใจอย่างหนักหน่วงพร้อมกับพยักหน้ารับ เดิมทีนางไม่ชอบนอนกับผู้อื่นตั้งแต่พำนักอยู่บนสรวงสวรรค์ ถ้าหากไม่เห็นสีหน้าที่กำลังจมอยู่ในห้วงนิทรายเป็นสุขของหงหยางจูแล้วละก็... ป่านนี้นางคงใช้พลังผลึกอีกฝ่ายตกเตียงไปแล้ว

“เหตุใด...” มู่หรงอู๋เบะปากทำท่าคล้ายจะร้องไห้ “อาจูซี้กง ข้าเองก็อยากนอนกับท่านอาด้วย!”

ครานี้ผู้ฟังตื่นขึ้นอย่างเต็มตา เริ่มรู้สึกปวดเคียรเวียนเกล้า

ไม่นะ... ซีนมานอนด้วยอีกคน มีหวังการนอนอันแสนสุขของนางต้องถูกทำลายลงไปมากกว่านี้แน่

“โง่จึงอยากมานอนกับข้าเล่า”

“ก็ข้า...” เด็กชายวัยหกขวบที่ยืนอยู่เบื้องหน้านางเริ่มบิดตัวไปมา สีหน้าท่าทางเปลี่ยนไปมาอย่างรวดเร็วจนน่าขัน แลดูน่าเอ็นดูตามประสาเด็กมนุษย์ “ข้าอยากนอนกอด... ทะ...ท่านอาซวง”

เสียงของมู่หรงอู๋มั่งงำในลำคอจนหญิงสาวได้ยินไม่ถนัด ครั้นตั้งใจเงี่ยหูฟังให้ดี ก็ถูกขัดจังหวะขึ้นไปด้วยเสียงของใครบางคน

“ข้าหิวข้าว”

หลิวฟางซวงเลิกคิ้ว ดวงตาสีอำพันเบนไปยังเจ้าของเสียงแหบเล็กที่ยืนนิ่งอยู่ที่หน้าห้องนอนซึ่งอยู่ใกล้สุด รอยยิ้มบางเบาปรากฏขึ้นที่มุมปากเมื่อประสานสายตาเข้ากับเด็กชายในชุดสีดำสนิท ขับผิวสีขาวและดวงตาสีมรกต

อีเฟิงหลมมองดูรอยยิ้มมั่งดงามของเทพธิดาอย่างหว่าดระแวง รู้สึกครื้น
เนื้อครันตัวอย่างประหลาด “ยิ้มทำไม”

“ก็เจ้ามิได้เป็นใบ้แล้ว ช่าย่อมต้องดีใจเป็นธรรมดา”

“อี!” บุตรชายเทพมังกรเซ็ดคอสูงก่อนจะสะบัดหน้าเดินออกจากถ้ำไป
ท่านผู้เฒ่าพาพวกเขามาอยู่ในสุดแดนพงไพรก็จริงอยู่ ทว่าหากเดินเลย
ถ้ำแห่งนี้ไปทางทิศทักษิณเพียงครึ่งลี้¹² ก็จะพบกับแปลงผักและสวนผลไม้
มากมายที่ผู้เฒ่าจางกั๋วเหล่าปลูกไว้ให้พวกเขาได้เก็บเกี่ยวเอามากินได้

“ท่านอาชวง...” เด็กน้อยร้องครางเมื่อถูกหญิงสาวละความสนใจไป
ชั่วขณะหนึ่ง

พอเจ้าของดวงหน้างามรู้สึกตัวก็หันหน้ากลับมา “มู่หรงอยู่ เจ้าหิวแล้ว
หรือยัง”

คำถามของหลิวฟางชวงเรียกให้มู่หรงอยู่เบนสายตาไปมองผลส้มที่ตก
อยู่ที่พื้นอย่างแสนเสียดาย “ข้า...”

โครกๆ...

นางได้ยินซึกก็หัวเราะเสียงใส ดูท่าท้องของเด็กน้อยจะตอบคำถามแทน
เจ้าตัวเสียแล้ว

“หิวแล้วขอรับ” ร่างเล็กกล่าวเสียงอ่อนก่อนจะเดินเข้ามาหานาง ใจคิด
อยากเอื้อมมือไปจับมือของหญิงสาว ทว่าสุดท้ายก็เลือกที่จะจับชายแขนเสื้อ
ยาวสีครามของนางแทน

หญิงสาวมองสีหน้าขัดเขินไม่ประสีประสาของเด็กน้อยก็เอียงคอมอง
ครุ่นคิดอยู่ครู่หนึ่งคล้ายพยายามทำความเข้าใจ

ผู้ที่ถือกำเนิดจากน้ำค้างเช่นนางไม่เคยผ่านการเป็นมนุษย์มาก่อน ด้วย
เหตุนี้จึงไม่ค่อยเข้าใจอารมณ์ที่แตกต่างของมนุษย์มากนัก แต่ถ้าจะเปรียบ
เทียบกันระหว่างเด็กชายทั้งสาม มู่หรงอยู่ก็ดูจะเป็นเด็กที่เลี้ยงง่ายที่สุดแล้ว

¹² 1 ลี้ มีค่าเท่ากับ 500 เมตรในปัจจุบัน

“ข้าเองก็หิวแล้วเช่นกัน”

หลิวฟางชวชย่นคิ้วทันทีเมื่อเสียงเล็กที่ดูร่าเริงจนเกินเหตุดังออกมาจากห้องนอนของตน เด็กชายข้างกายถึงกับตัวสั่นเล็กน้อยเมื่อจู่ๆ ดวงตาคู้งามของเทพธิดาเข้มขึ้นกว่าเดิม

นางหันไปยังผู้ที่เพิ่งตื่น “อย่างเจ้าน่ะไม่ต้องกิน!”

“ไม่ได้นะ” เด็กชายเรือนผมสีขาวยื่นตัวด้วยผ้าห่มสีน้ำเงินกึ่งเดินกึ่งวิ่งออกมาจากห้อง ดวงตาสีน้ำเงินเบิกโพลงอย่างแตกตื่น “ท่านอาพุดจริงรี!”

“จริงสิ” นางพยักหน้ายืนยัน สีหน้าจริงจังยิ่ง

“แต่... แต่ว่า...” หงหยางจุกลอกตาไปมาเหมือนกำลังครุ่นคิดอะไรบางอย่าง ก่อนที่เขาจะเดินมาเบียดร่างของมู่หรงอู๋ให้กระเด็นไปอีกทางแล้วบ้วนปากกระซิบบินให้ได้ยินกันเพียงสองคน

“มิเช่นนั้นข้าจะบอกพวกเขาว่าท่านนอนกรน”

หลิวฟางชวชวมวดคิ้วทันควัน สีหน้าบ่งบอกว่าไม่เชื่อ “ข้าไม่ได้นอนกรนเสียหน่อย”

เจ้าเด็กผู้นี้คิดจะเกลี้ยหลอกอำนาจหรืออย่างไร

“ท่านไม่เชื่อก็ตามใจ” เด็กน้อยเจ้าเล่ห์ยกไหล่ คล้ายมกกว้างจนเผยเขี้ยว ยาวแหลมตามสายเลือด “แต่ข้าก็ไมรู้หรอกนะ ว่าพวกเขาอีกสองคนจะเชื่อหรือไม่”

ผู้ฟังหัวเราะในลำคอ โนมไบหน้าลงมาพร้อมทั้งบิบบลายนมูกอีกฝ่ายเบาๆ “เช่นนั้นข้าก็จะฟ้องผู้เฒ่าว่าเจ้าเลื้อยเข้ามาในห้องนอนของข้าตามใจชอบ”

คราวนี้ดูเหมือนว่านางจะจะได้ถูกจุด ไบหน้าที่แต่เดิมขาวซีดอยู่แล้วยิ่งซีดลงไปอีก หลิวฟางชวชวผายมือออกไปเบื้องหน้า ยกคิ้วให้เขาหน่อยๆ ทิหนึ่ง “ตกลงว่าต่างฝ่ายต่างปิดเป็นความลับ?”

“ก็... ได้” หงหยางจุกล่าวเสียงอ่อยก่อนจะตบมือเล็กลงบนมือนางเบาๆ

หญิงสาวยกยิ้มอย่างพอใจเมื่อข้อตกลงผ่านพ้นไปด้วยดี เมื่อยืนขึ้นเต็มความสูงก็หันไปมองเด็กชายผมดำอีกคนที่นั่งทอดเข้ร้องไห้กระซิกๆ อยู่ที่มุม

ห้องอย่างน่าสงสาร “หงหยางจู เมื่อครุ่นนี้เจ้ารังแกมู่หรงอู่” นางเบนสายตากลับมายังคนต้นเหตุที่ยืนหน้าหนึ่งทำไม่รู้ไม่ชี้ “ดังนั้นเจ้าก็ต้องปลอบใจเขาอย่างลูกผู้ชาย เดินจู่มือเขาไปที่สวนผักก็แล้วกัน”

“หา!”

คราวนี้มิใช่แค่หงหยางจูเท่านั้นที่ตกใจ มู่หรงอู่เองก็ติดกายลุกขึ้นมาพร้อมกับร้องถามเสียงหลง “ท่านอาซวง! แล้วท่านล่ะ!”

หลิวฟางซวงโบกมือไปมาในอากาศ “ข้าชี้เกียจ... ขอรอพวกเจ้าอยู่ที่นี่ก็แล้วกัน”

“แต่... แต่ว่า...” เด็กชายพยายามหาเหตุผลเพื่อให้ห่างไปด้วยกัน นัยน์ตาวานหายด้อยดั่งน้ำผึ้งเดือนห้าจำว่าวอดต่ออันสุดฤทธิ์

หงหยางจูมองท่าทางของอีกฝ่ายแล้วก็ส่งเสียงหัวเราะออกมาในลำคอ มือขาวซีดคว้าหมับเข้าที่ชายเสื้อของมู่หรงอู่

“เป็นลูกผู้ชายเสียเปล่า ต้องกล้าหาญหน่อย” กล่าวจบก็ออกแรงดึงลากเด็กชายที่อายุมากกว่า แม่มู่หรงอู่จะพยายามชินตัวเต็มที่ แต่ก็มืออาจต่อสู้กับพลังกำลังของสายเลือดปีศาจที่วนเวียนอยู่ในตัวของหงหยางจู ครั้นลากไปจนจะพ้นออกจากถ้ำ ก็มีเสียงร้องครวญครางเล็ดลอดออกมาจากริมฝีปาก รูปกระจับสรีระเรื่อ

“ท่านอา...” มู่หรงอู่ผู้นำสงสารลากเสียงยาว มองตามนางตาละห้อย จนกระทั่งร่างงดงามของเทพิดาหายลับไปจากสายตา

ครั้นหงหยางจูลากอีกฝ่ายมาพอสมควรแล้วก็ปล่อยมือจากคนที่ลากจูงเด็กน้อยที่ตัวเล็กกว่าลุ่มกันจำเ้าเพราะตั้งตัวไม่ทัน แต่คนแก่งหาได้ใส่ใจจะขอโทษไม่ เขายกมือขึ้นแตะสະຂາຂ້າງหนึ่งพลาญกวาดสายตามองไปรอบๆ ด้วยม่านตาเรียวบางประดุจเส้นเข็ม

จุดที่พวกเขาเป็นอยู่เป็นผืนป่าโปร่งระหว่างทางไปยังแปลงผักของท่านผู้เฒ่า กลิ่นอายที่เปื้อนประสาธลัมผัสบอกรู้ได้ว่าไม่มีอันตรายใดๆ ในละแวกใกล้เคียง ท่านผู้เฒ่าเคยกำชับไว้ว่าพวกเขาต้องปกป้องดูแลมู่หรงอู่ที่โตกว่า

เพราะว่าเขายังไม่สามารถเรียนรู้ที่จะปกป้องตนเองได้

ที่เขาเจ็บปากก็เพราะท่านผู้เฒ่าใช้มันเป็นเงื่อนไขให้หลิวฟางซวงมาดูแลพวกเขาแทนที่จะเป็นแม่ทัพสวรรค์ตักงานผู้นำราชาญาก่อนหน้านี้ ทว่าสิ่งที่เขายังสงสัยก็คือ... เหตุใดท่านผู้เฒ่าจึงให้เด็กมนุษย์ธรรมดาคนหนึ่งที่ไม่ลอกินของวิเศษเข้าไป มีสิทธิ์ได้รับการเลี้ยงดูร่วมกับเขาและเจ้ามังกรตัวนั้น

“อาจู่” มู่หรงอู๋หันมามองเขาอย่างหวาดๆ ตกใจที่จู่ๆ อีกฝ่ายก็ยอมปล่อยตัวเขาให้เป็นอิสระ

“เลิกล่าออยใส่ท่านอาซวงได้แล้ว นางมิชอบคนอ่อนแอเองแง่”

คำพูดของเจ้างูน้อยดูท่าจะจี๋ใจดำ ครานี้ดวงตาสีดำสนิทของผู้ฟังที่สั่นไหวอย่างซลาดกกลับแข็งกร้าวขึ้นมาฉับพลัน “ข้าไม่ได้อ่อนแอ!”

“หากไม่ใช่เพราะว่าเจ้าอ่อนแอ มีหรือที่พวกเราจะโดนคำสาปให้กลับมาอยู่ในร่างเด็กเช่นนี้”

“มัน...มันไม่ใช่เพราะข้าเสียหน่อย” เขาย่นคิ้ว “เจ้าเองต่างหากที่ฉวยโอกาสใช้ร่างเด็กไปนอนกับท่านอาซวง”

“ใครบอก เพราะจำเป็นต่างหาก” หงหยางจูยกมือกอดอกพลาซงทำสีหน้าไม่รู้เรื่องรูราว “เจ้าคิดจะสนิทสนมกับท่านอาเพื่อให้นางช่วยเจ้าถอนคำสาปให้ แต่เพียงผู้เดียวใช่ไหม อย่าคิดนะว่าข้าไม่รู้ทันเจ้า”

“ไม่ใช่สักหน่อย ข้าทำเพื่อพวกเราทั้งสามคนต่างหาก”

“แล้วถ้าพลังของท่านอาช่วยได้เพียงแค่คนเดียวเล่า?”

คราวนี้เด็กน้อยหุบปากเงียบ หงหยางจูเหยียดขี้มอเผยเขี้ยวยาวโดดเด่น “เอาเป็นว่าจนกว่าท่านผู้เฒ่าจะสามารถหาวิธีถอนคำสาปได้ เจ้าก็ไม่มีสิทธิ์ที่จะเกาะเกาะท่านอา เพราะเจ้าเป็นต้นเหตุที่ทำให้เรื่องเป็นเช่นนี้”

“อาจู่...” ร่างเล็กผุดลุกขึ้นยืนเต็มความสูง เสียงสั่นเครือเมื่อโดนรังเกียจขาดน้ำตาคลอเบ้าอย่างน่าสงสาร “อย่าคิดนะว่าเพราะเจ้ามีสายเลือดปีศาจงูขาวอยู่ครึ่งหนึ่งถึงรังเกียจได้ ถ้าหากท่านผู้เฒ่ากลับมาแล้วสอนข้าเมื่อไร... รับรองว่าข้าเองก็ต้องเก่งกาจไม่น้อยไปกว่าเจ้า!”

“อี! ซาติน้ำเกิด” เด็กชายสะบัดผมสีชาวยาวเหยียดของตน ก่อนจะชะงักเล็กน้อยเมื่อนึกอะไรบางอย่างขึ้นมาได้ “อ้อ... ข้าลืมนึกไปว่าสำหรับเจ้าไม่มีคำว่าซาติน้ำ”

ดวงตาสีน้ำหมึกของผู้ฟังเปล่งประกายเรืองรองออกมาครู่หนึ่ง ขณะที่ร่างเล็กซึ่งมักจะซลาลดกล้วอยู่เป็นนิจแฝกกลิ่นอายบางอย่างที่ชวนกดดันออกมา “มันซักจะมากเกินไปแล้วนะ!”

“ข้าทำให้เจ้าโกรธแล้วหรือ” หงหยางจูเริ่มมีเกล็ดสีขาวเหลือบผุดขึ้นมาบนผิวกายตามสัญชาตญาณป้องกันตัว ทว่าบรรยากาศชวนขนหัวลุกระหว่างคนทั้งสองก็จางหายไปทันทีเมื่อเงาดำร่างหนึ่งทาบทับลงมา

“ว่าอย่างไรเจ้าลูกเทพมังกรผู้ยิ่งใหญ่ แอบฟังพวกเราคุยกันแบบนี้ไม่ใช่สิ่งที่เทพพึงกระทำเลยนี่” เสียงเย็นเยียบเอ่ยทักผู้มาใหม่อย่างยียวน เกล็ดตามผิวกายผลุบหายราวกับไม่เคยเกิดขึ้น เช่นเดียวกับมู่หรงอู่ที่กะพริบตาปริบๆ ราวกับเพิ่งตื่นสติ

ความจริงแล้ว เหนือความเป็นเด็กของพวกเขา มีบางสิ่งซุกซ่อนอยู่ ซึ่งก็ถือเป็นเรื่องดีที่ท่านอาหญิงเป็นสตรีที่ค่อนข้างขี้เกียจ ไม่ชอบสอดรู้สอดเห็นจนทำให้พวกเขาต้องอึดอัด

ในทางตรงกันข้าม... ความไม่แยแสของนางรังแต่จะกระตุ้นให้พวกเขาอยากเข้าไปใกล้มากยิ่งขึ้น ราวกับภายใต้ฉากหน้าที่แสนขี้เกียจนั้นย่อมมีความเป็นมาบางอย่างที่ไม่ธรรมดา

“งูโอหังที่ดีแตรังแกคนอ่อนแอเยี่ยงเจ้าเก็บปากไว้กินข้าวไม่ดีกว่ารี” อี้เฟิงหลงตอบกลับเสียงขุ่น เขามิได้ตั้งใจแอบฟังทั้งสองคุยกัน แต่บังเอิญต้องเดินกลับมาทางนี้ก็เท่านั้น

“ขอภัยด้วยขอรับท่านอี้เฟิงหลงผู้มีเชื้อสายมังกร... บนโลกมนุษย์นี้ ท่านผู้เฒ่าบอกว่าพวกเราทั้งหมดล้วนเท่าเทียมกัน!” เจ้าฐู่ฟอ “คำสั่งของเจ้าทำอะไรไม่ได้ และข้าก็ไม่คิดจะฟังเจ้าด้วย!”

ผู้ฟังพ่นลมหายใจอย่างเหนื่อยหน่าย ฟันหน้าที่หล่อสร้างคามหงุดหงิด

ให้เขาจนแทบไม่มีอารมณ์จะเสวนากับผู้ใด เกลียดยิ่งนักที่ต้องอยู่ในร่างเด็ก “ที่พวกเจ้าทะเลาะกันก็เพราะเรื่องของหลิวฟางซวง?”

“อาหลง เจ้าก็รู้ว่าท่านอาซวงมีพลังบางอย่างที่จะช่วยให้พวกเราคืนร่างเดิมได้” คราวนี้เสียงของเด็กชายผู้มีสายเลือดมนุษย์อยู่เต็มตัวเรียกความสนใจจากเขา “ข้าอยากทำให้นางรักและเอ็นดูพวกเรา นางจะได้ไม่ทิ้งพวกเราไป”

มู่หรงอู่กล่าวด้วยความสัตย์จริง พวกเขาไม่รู้เลยว่าต้องรออีกนานเพียงใดกว่าจะมีผู้ที่มิคุณสมบัติครบถ้วนอย่างหลิวฟางซวงผ่านเข้ามาอีก ทั้งนางยังดงามดุมิเมตตา ต่อให้ทะเลาะแหวะดูขี้เกียจไปบ้าง แต่ก็ทำให้เรื่องเสียหายแม้แต่น้อย

อี้เฟิงหลงจ้องมองเวาตาแปลงปรกายของอีกฝ่าย

“ไม่ผิด” เขากล่าวเสียงเรียบพลางชูมือที่ถือตะกร้าสองใบขึ้นมาในระดับสายตา ข้างหนึ่งบรรจุผักสีสดน่ากิน ส่วนอีกตะกร้ามีผลไม้หลากหลายที่ผ่านการเลือกสรรมาแล้วอย่างดี

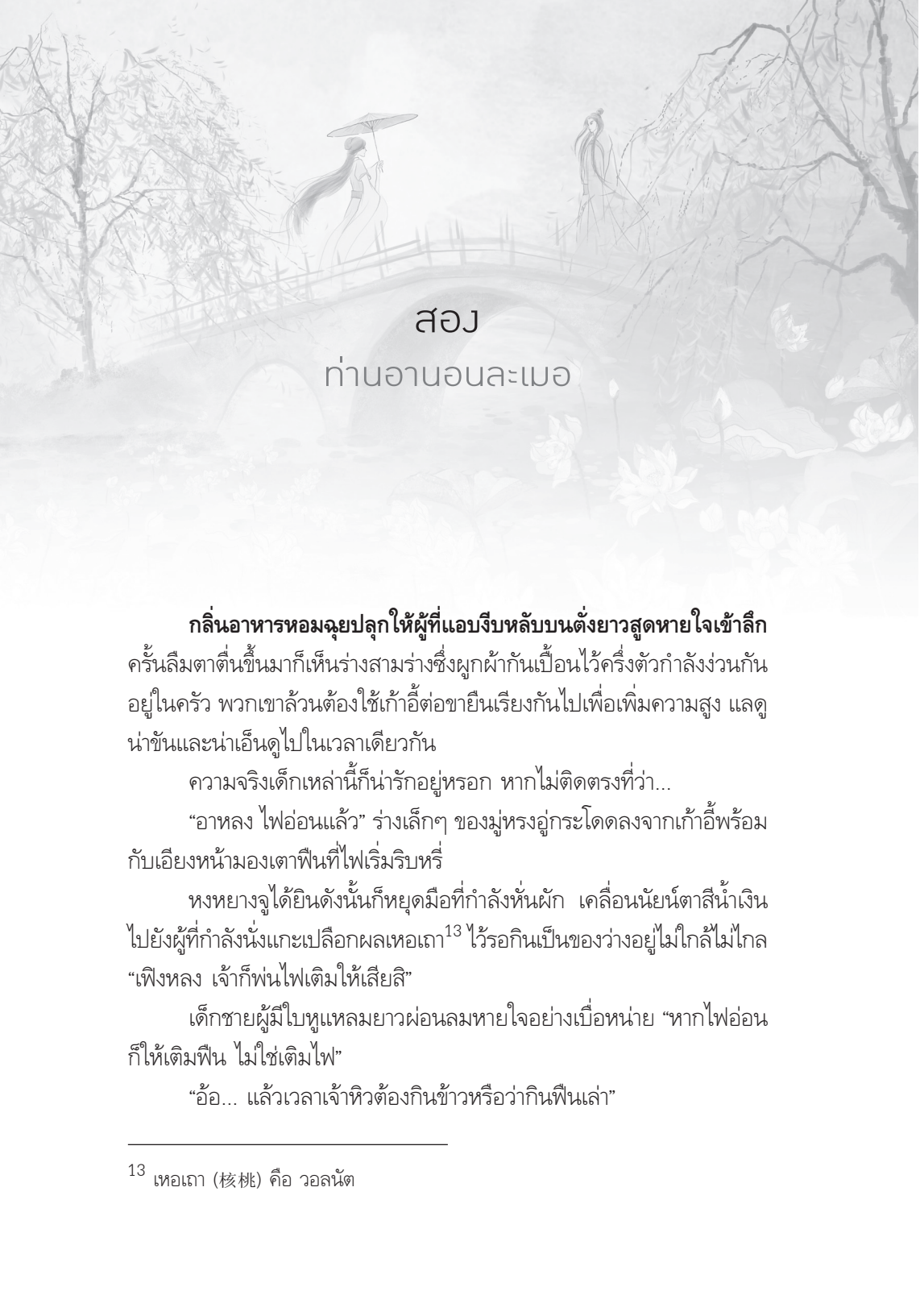
“อาหลง เจ้าถึงกับลงทุนเก็บพวกมันมาเองทั้งหมดเชียรวี” มู่หรงอู่กะพริบตาปริบๆ อย่างไม่อยากเชื่อสายตา ที่ผ่านมามี้อี้เฟิงหลงวางตัวเป็นคุณชายผู้ใดจะนึกได้ว่าเขาจะสามารถทำอะไรทำสวนได้อีกด้วย

ฝ่ายหงหยางจูส่งเสียงหัวเราะในลำคอ เพิ่งรู้ว่าสายเลือดมังกรพิถีพิถันเรื่องการเลือกกินก็คราวนี้

อี้เฟิงหลงไม่สนใจกับคำถามหรือการแสดงออกของคู่กัด ระหว่างเก็บพวกมัน เขาพยายามไต่ตรงตูดอย่างหนัก แต่กลับไม่สามารถหาคำตอบสุดท้ายจึงต้องบอกรับหน้ามาขอคำปรึกษาจากพวกเขา

“มู่หรงอู่ หงหยางจู” เสียงเล็กเอ่ยเรียกพวกเขาอย่างสุขุม สีน้าจริงจึงดึงดูดให้เด็กน้อยทั้งสองจ้องมองมาอย่างสนใจ และเมื่อได้ฟังคำถาม จึงได้รู้ว่าแท้จริงแล้วอี้เฟิงหลงกำลังกลัดกลุ้มอยู่กับปัญหาโลกแตกที่ยังไม่มีผู้ใดในหมู่พวกเขาที่ล่วงรู้

“เจ้าคิดว่าท่านอาชอบกินอะไร”

สอง ก่านานอนละเมอ

กลิ่นอาหารหอมฉุยปลุกให้ผู้เฒ่าบงีบหลับบนเตียงยาวสุดหายใจเข้าลึก ครั้นลืมตาตื่นขึ้นมาก็เห็นร่างสามร่างซึ่งผูกผ้ากันเปื้อนไว้ครึ่งตัวกำลังง่วนกันอยู่ในครัว พวกเขาล้วนต้องใช้แก้อื้อต่อขายืนเรียงกันไปเพื่อเพิ่มความสูง แลดูน่าขันและน่าเอ็นดูไปในเวลาเดียวกัน

ความจริงเด็กเหล่านี้น่ารักอยู่หรอก หากไม่ติดตรงที่ว่า...

“อาหลง ไฟอ่อนแล้ว” ร่างเล็กๆ ของมู่หรงอยู่กระโดดตกลงจากเก้าอี้พร้อมกับเอียงหน้ามองเตาไฟที่ไฟเริ่มริบหรี่

หงหยางจูได้ยินดังนั้นก็หยุดมือที่กำลังหั่นผัก เคลื่อนนัยน์ตาสีน้ำเงินไปยังผู้ที่กำลังนั่งแกะเปลือกผลเหอเถา¹³ ไว้รอกินเป็นของว่างอยู่ไม่ใกล้ไม่ไกล “เฟิงหลง เจ้าก็พนไฟเติมให้เสียสิ”

เด็กชายผู้มีใบหูแหลมยาวผ่องลมหายใจอย่างเบือหน่าย “หากไฟอ่อนก็ให้เติมฟืน ไม่ใช่เติมไฟ”

“อ้อ... แล้วเวลาเจ้าหิวต้องกินข้าวหรือว่ากินฟืนเล่า”

¹³ เหอเถา (核桃) คือ วอลนัต

“แล้วอย่างเจ้าต้องกินข้าวหรือกินหนูกับกบ?”

หลิwangชวงหยุดตัวลุกขึ้นยืนพลางบิดขี้เกียจ ชายเสื้อตัวดพลั่วครึ่งหนึ่งขณะเสกให้ท่อนพินซึ่งวางเรียงอยู่อีกฟากหนึ่งของถ้ำลอยเรียงต่อกันไป หามู่หรงอยู่ ปากก็เอ่ยกับลูกครึ่งเทพและครึ่งปีศาจที่ยังคงหาโอกาสกัดกันอย่างเนิบช้า “หากเจ้าไม่ทะเลาะกันสักวันจะนอนไม่หลับหรืออย่างไร”

เจ้าของเรือนผมสียาวยาวหมุนกายหันกลับมาเป็นคนแรกพร้อมกับคลิยืมหวานประจบประแจง “ข้าจะนอนหลับหรือไม่หลับก็ไม่เกี่ยวกับเขาหรอก ท่านอาชวง... คินนี่ข้าขอนอนกับท่านอีกได้หรือไม่”

คำถามของเขามีได้ทำให้หญิงสาวสนใจมากนัก ทว่าผู้ที่เดือดร้อนแทนกลับเป็นเด็กชายที่เพ็งโยนพินท่อนสุดท้ายเข้าไปในเตาเสียอย่างนั้น “ไม่ได้นะ!”

เทพธิดาสาวอัปาทเตรียมจะกล่าวบางสิ่ง ทว่าก็มีทันเด็กทั้งสองที่เริ่มโต้เถียงกันเสียงดังมากกว่าเดิม

“ทำไมจะไม่ได้” ร่างชืดขาวซึ่งเริ่มขึ้นเกล็ดตามตัวชูฟ่อ “ข้ามีเหตุผลของข้า หรือเจ้าจะเถียง?”

“ข้า...ข้า” มู่หรงอยู่หันซ้ายหันขวาก่อนจะรีบวิ่งเข้ามาหลบอยู่หลังอาหญิงอย่างต้องการหาที่พึ่ง “เช่นนั้นข้าจะนอนกับท่านอาชวงด้วย!”

“อึ้งเฟิงหลง” เสียงเรียบเรื้อยที่ดังแทรกขึ้นมากลางบทสนทนาประหนึ่งน้ำเย็นฉ่ำสาดลงบนเปลวเพลิงที่ร้อนระอุ เจ้าของซึ่งวางอุปกรณ์ทุกอย่างในมือลงพร้อมกับหันใบหน้ากลับมาหาหลิwangชวง

“เรียกข้าทำไม”

“คินนี่มู่หรงอยู่กับหงหยางจูจะนอนกับข้า” หญิงสาวเอ่ย

อึ้งเฟิงหลงพยักหน้ารับรู้อย่างขอไปที แอบสงสัยว่าโยอีกฝ่ายต้องแจ้งเรื่องนี้ให้เขาทราบ ในเมื่อผู้ใดอยากนอนที่ไหนก็มีเห็นจะเกี่ยวข้องกับเขาตรงไหน เขาคิดเถียงนั้นจริงๆ จนกระทั่งเจ้าของร่างอรชรกล่าวเสริมขึ้นมาอีกหนึ่งประโยค

“เจ้าก็มานอนด้วยกันสิ”

แม้สีหน้าของผู้ถูกถามจะยังเรียบเฉย ทว่าหากสังเกตดูดีๆ จะเห็นว่าบนแก้มเนียนนวลข้มขึ้นเล็กน้อย เช่นเดียวกับปลายหูแหลมเรียวที่ไพล่พันเรือนผมสีดำเลื้อยเปีย

หากมีเด็กน้อยอยู่ด้วย กระทั่งเรื่องนอนก็กลายเป็นเรื่องใหญ่ขึ้นมาเสียเฉยๆ นางไม่อยากจะให้อีฟิงหลงรู้สึกว่าถูกทอดทิ้งให้อยู่โดดเดี่ยว ควรปฏิบัติต่อพวกเธออย่างเท่าเทียมกัน

เด็กชายผู้มีเลือดเทพมังกรไหลเวียนอยู่ในร่างครึ่งหนึ่งกวาดสายตาผ่านหงหยางจุและมู่หรงอยู่ที่หันขวับมาจับจ้องตนเป็นตาเดียว มองเลยไปยังหญิงงามซึ่งมีสีหน้าเฉื่อยชาต่างๆ ที่เป็นผู้ชักชวนเขาให้มานอนด้วยกัน

ตัวเขาเองไม่ชอบความมุ่นวาย หงหยางจุกับมู่หรงอยู่เป็นสิ่งที่ชีวิตที่ชอบเฉื่อยเฉื่อยราวกับนกกา ปากไม่มีหูรูด หากมีบอกว่าเป็นมนุษย์กับลูกครึ่งปีศาจงู เขาคงหลงคิดไปว่ามีแค่ลัทธิปีศาจอีกาเสียมากกว่า

ไฉ่เท่าความคิด เด็กน้อยก็เอ่ยปากปฏิเสธไปในทันที

“ข้าไม่...”

ไม่น่าเลย...

ร่างเล็กในชุดสีดำนอนตะแคงกลางถอนหายใจเสียดัง อากาศคือนั้นเดิมทีค่อนข้างหนาว ทว่าเมื่อมีร่างสีร่างนอนเบียดเสียดกันอยู่บนเตียงใหญ่กลับทำให้มันอบอุ่นขึ้นทันตาเห็น

อบอุ่นมาก... อบอุ่นจนเหงื่อแตก

“นี่เจ้า... เขยิบออกไปหน่อยสิ ข้าอึดอัด”

“กะ...ก็เจ้าชอบบ่นว่าข้าหนาวนักมิใช่รึ”

หงหยางจุกับมู่หรงอยู่กระซิบกระซาบกันอยู่ใต้ผ้าคลุมผืนใหญ่อีกฟากหนึ่ง คั่นด้วยร่างออรชรบางในชุดสีน้ำทะเลก่อนจะมาถึงตัวเขา

แต่ถึงแม้ว่าจะมีหญิงสาวกันเอาไว้... เสียงของหนึ่งมนุษย์หนึ่งปีศาจก็นำรำคาญเกินกว่าจะข่มตานอนหลับได้อยู่ดี

“เจ้าเตชะข้า!” เจ้าฐที่ยังอยู่ในร่างมนุษย์ขู่ฟ่อ

“ข้าไม่ได้ตั้งใจ” มู่หรงอู่เริ่มเพิ่มระดับเสียง

ในระหว่างที่เส้นความอดทนของอู่เฟิงหลงกำลังจะหมดอยู่รอบมั่ว ร่วงที่ทุกคนต่างคาดคิดว่าหลับไปนานแล้วกลับลุกขึ้นมานั่งโดยไม่บอกกล่าว หงหยางจูกับมู่หรงอู่ต่างตกใจพากันปิดปากเงียบ ต่างจินตนาการในใจว่าคงถูกดูเพราะทำเสียงก่อกวนให้รำคาญใจ ทว่าเมื่อเวลาผ่านพ้น ทุกอย่างกลับเงียบสนิทเสียจนพวกเขาได้ยินเสียงลมหายใจของตนเอง

อู่เฟิงหลงเป็นคนแรกที่ตัดสินใจหันกายที่นอนตะแคงกลับมา แหงนหน้ามองหลิวฟางซวง คิ้วของเขาเลิกขึ้นเล็กน้อยเมื่อไม่เห็นดวงตาสีอำพันที่ควรลืมตื่น

หลิวฟางซวงหลับตาสนิท ขณะที่ศีรษะเอียงไปข้างขวาเล็กน้อย คล้ายกับกำลังนั่งหลับหงกโดยไม่มีท่าทีว่าจะตื่น

“ท่านอาซวง...” มู่หรงอู่เรียกนางเสียงออดอ้อน เขาซึ่งยังไม่หันกลับมา มองเข้าใจว่าอีกฝ่ายน่าจะโกรธพวกเขาจนไม่ยอมคุยด้วย

“นางนอนละเมอ” ลูกครึ่งสายเลือดมังกรเป็นผู้ตอบ

“ละเมอ?” ดวงตาสีน้ำเงินของหงหยางจูเรืองแสงในความมืดมืด ประกายเจ้าเล่ห์ในแววดาส่งผลให้อู่เฟิงหลงขมวดคิ้วทันที เจ้าปีศาจตนนี้ย่อมคิดเรื่องร้ายมากกว่าดี

“อาหลง ท่านอาซวงละเมอเช่นนี้แล้วเราจะทำเช่นไรกันดี” มู่หรงอู่ถามขัดจังหวะขึ้นมาด้วยสีหน้าใสซื่อ

หงหยางจูยอมไม่ปล่อยให้โอกาสดีๆ เยี่ยงนี้หลุดมือไป “ไม่เห็นต้องทำอันใด ข้าเคยนอนกับท่านอามาก่อนแล้ว ข้าจะจัดการเอง ส่วนพวกเจ้าก็แยกย้ายกันไปนอน หวังใครห้องมัน”

สายเลือดมังกรคันเสียงหัวเราะ นัยน์ตาสีเขียวมรกตสว่างวาบในความมืด “ดูเหมือนจะมีใช้แค่ท่านอาซวงทีละเมอ”

มู่หรงอู่ขมลุกชู มิทันไรหนึ่งครึ่งเทพหนึ่งครึ่งปีศาจก็ตั้งท่าจะตีกันอีก

แล้ว

“ท่านอาชวง...” เด็กชายกระซิบเรียกคนละเมอ ก่อนจะหันไปตกใจเสียเองเมื่อโคมสะคราญหย่อนเท้าเปลือยเปล่าลงบนพื้นเย็นแล้วเดินออกไปจากห้องต่างๆ ที่ยังหลับตาอยู่

“ท่านอาชวงจะไปไหน!”

เพียงเท่านั้นเด็กน้อยทั้งสามก็หลงลืมเรื่องการทะเลาะ พวกเขามุดลุกขึ้นจากเตียงพร้อมกันแล้วรีบมุงหน้าตามรางของเทพิดาที่หายลับไปจากถ้ำอย่างรวดเร็ว

ความมืดมิดในยามรัตติกาลดูเหมือนจะไม่เป็นอุปสรรคสำหรับผู้ที่มึนย่นตาเห็นอมนุษย์ทั่วไป ทั้งอ๊อฟเฟิงหลงและหงหยางจูต่างสามารถเดินตามร่างหญิงสาวในชุดสีน้ำทะเลไปได้อย่างคล่องแคล่ว ผิดกับมู่หรงอู๋ที่ประเดี๋ยวกี่สะดุดรากไม้ ประเดี๋ยวกี่เดินชนโน่นนี่ สุดท้ายเขาก็ทนไม่ไหว

“พวกเจ้าช่วยเดินช้าๆ หน่อยได้หรือไม่”

“ไม่!” คนทั้งสองเพิ่งแสดงความสามัคคีออกมาให้เห็นเป็นครั้งแรก

ใบหน้าสวยหวานของมู่หรงอู๋อั่งอ้า เอื้อมมือออกมาคว้าชายเสื้อของบุตรชายเทพมังกร “อะ... ถ้าเช่นนั้นช่วยจูงข้า...”

อ๊อฟเฟิงหลงพ่นลมหายใจออกมาที่หนึ่ง เมื่อเจ้าของร่างหอมเริ่มเดินออกไปไกลจากสายตาโดยมีหงหยางจูตามไปแล้ว เขาก็เอื้อมมือมาคว้าข้อมือของเด็กมนุษย์แล้วใช้พลังปราณที่มีน้อยนิดพุ่งตามไปติดๆ

ยามคำคืนจันทร์ทาส่องสว่าง แสงเหลืองนวลอาบไล้เบื้องใหญ่ให้เปล่งประกายวิบวับ อากาศริมน้ำเย็นยะเยือกชวนให้ไหลบางๆ ของหงหยางจูสันสะท้อน ในที่สุดเขาก็ยกมือกอดอกพร้อมกับจามออกมาหนึ่งที

จ๋อม!...

ร่างในชุดสีฟ้า น้ำทะเลแตะเท้าลงไปใต้น้ำ เด็กน้อยทั้งสามพากันตาเหลือกโตด้วยความตกใจเพราะเกรงว่านางจะจมน้ำไป ทว่ามันกลับไม่เป็นเช่นนั้นเมื่อมีแสงสีขาวเรืองรองออกมาโอบล้อมเรือนร่างอรชรให้สามารถเดิน

บนน้ำได้

อึ้งเฟิงหลงหรีตา หงหยางจู่กะพริบตาถี่ ส่วนมู่หรงอยู่เบิกตาโตด้วยความตกใจ

เรือนผมสีดำเงามยาวถึงข้อเท้าของหญิงสาวปลิวสยายตามกระแสลม เจ้าของร่างหลับตาพริ้มร้ายร่ำอยู่เหนือธาราด้วยท่าทางดงามอ่อนช้อย ทว่าในขณะเดียวกันก็ดูเหยาเยะเหยะตามบุคลิกของเจ้าตัว

แต่ไม่รู้ว่เพราะเหตุใด... มันกลับเปี่ยมไปด้วยพลังและมนตร์เสน่ห์จนคนทั้งสามมีอากัสะยตาไปได้

ทว่าจู่ๆ สรรพสิ่งรอบกายเริ่มผิดแปลกไปจากเดิม เมื่อแสงที่เรืองรองออกมาจากร่างของหญิงสาวคล้ายกับเปล่งรัศมีเจิดจ้ามากขึ้น

“นั่น!”

มู่หรงอู่ซึ่งปรับสายตาให้คุ้นชินกับแสงได้เป็นคนแรกขี้นัวไปทางซ้ายมือ คนทั้งสามสะดุ้งพร้อมกัน ก่อนหน้านี้นี้ยังเป็นรอยไหม้จากเปลวเพลิงของอึ้งเฟิงหลงไปแถบหนึ่งอยู่แท้ๆ เหตุไฉนมันถึงได้กลับมามีสภาพเป็นผืนป่าเขียวช่อ่มราวกับไม่เคยมีอะไรเกิดขึ้นมาก่อน

เป็นไปได้อย่างไร!

เป็นครั้งแรกที่พวกเขาติดตรงกัน ซึ่งมันก็ดำเนินอยู่เช่นนั้น จนกระทั่งต่างคนต่างก็รับรู้ถึงความผิดปกติบางอย่างกับร่างกายของตนเอง

อึ้งเฟิงหลงก้มมองมือที่ใหญ่ขึ้นของตนเอง ยอดไม้สูงที่ดูเตี้ยลง และเรือนผมดำเหลือบเขียวที่งอกยาวจดยกลางหลัง

“นั่นมัน...” เสียงแหบเหมือนกับคนที่เพ็งแตกหนุ่มส่งผลให้คำพูดที่เหลือดูเหมือนจะจุกอยู่ในลำคอ ดวงตาสีมรกตเบิกกว้างขึ้นด้วยความตื่นตระหนกปนยินดี

ทว่ามันก็แค่พริบตาเดียวเท่านั้น ก่อนที่ทุกอย่างจะกลับคืนสู่ปกติ

ร่างเล็กๆ ของเด็กชายวัยหกขวบเผยสีหน้าผิดหวังอย่างเห็นได้ชัด และเมื่อผู้มีสายเลือดของเทพมังกรหันหน้าไปมองอีกสองคนที่เหลือ พวกเขาก็มี

สีหน้าไม่ต่างกันเท่าไร

แม้จะเป็นแค่ระยะเวลาสั้นๆ ทว่าการได้กลับสู่ร่างจริงที่ไม่ได้สัมผัสมาเป็นระยะเวลายาวนานก็ทำให้เกิดอาการเวียนศีรษะตามมา กว่าจะตั้งสติได้อีกคราก็พบว่าพี่เลี้ยงของพวกเขาหยุดร้ายรำ หลับตาเดินละเมอมุ่งหน้ากลับไปยังทิศทางเดิมที่จากมาประหนึ่งว่ามีแผนที่อยู่ในหัว

หลิวฟางซวงกลับเข้าถ้ำอีกครั้งด้วยสีหน้าเข้มขึ้น ด้วยความสูงที่แตกต่างทำให้เด็กชายทั้งสามวิ่งเดินกึ่งวิ่งตามกลับมา ขณะที่ยังไม่ทันได้ตามเข้าไปในถ้ำ เสียงเล็กๆ จากเจ้าของเรือนผมสีขาวก็ดังขึ้นเสียก่อน

“เดี๋ยวก่อน เจ้ามังกร”

อึ้งเฟิงหลงหันมามองนิ่งๆ “มีอันใด”

“ข้ามีเรื่องจะคุยด้วย”

อึ้งเฟิงหลงแปลกใจอยู่บ้าง น้อยครั้งนักที่เจ้าลูกครึ่งปีศาจจะอยากจะรู้บางสิ่งจากเขา

มู่หรงอู่เห็นพวกเขามีเรื่องอยากคุยกันก็ไม่คิดจะอยู่ฟังต่อ สิ่งที่เขาเป็นห่วงตอนนี้คือท่านอากลับถึงห้องนอนอย่างปลอดภัยหรือไม่

“ข้าจะไปดูท่านอาซวง”

เด็กชายมนุษย์กล่าวก่อนจะวิ่งเหยาะๆ กลับเข้าถ้ำ ปลอบให้พวกเขาพูดคุยกันตามลำพัง

“เจ้ารู้ใช่ไหมว่าสิ่งที่ท่านอาทำมันคืออะไร” หงหยางจูเปิดประเด็นทันทีเพื่อมิให้เป็นการเสียเวลา อากาศนอกถ้ำหนาวจะตาย หากไม่ติดที่ว่าสิ่งที่พวกเขาพูดไม่ควรให้ท่านอาหรือเด็กมนุษย์ปากสว่างผู้นั้นได้ยิน เขาก็คงไม่เลือกที่จะคุยกันที่นี่

สิ่งที่เขาเห็นที่บึงเมื่อครู่ สิ่งที่ท่านอาทำ... น่าจะเป็นสาเหตุที่ทำให้ท่านผู้เฒ่าพาพวกเขามาอยู่กับนาง... พลังที่สามารถช่วยพวกเขาได้

แต่ว่าเรื่องนี้เป็นเรื่องของเทพเซียนที่เขาแทบจะไม่มีความรู้อะไรติดตัว ดังนั้นแม้ใจจริงไม่อยากเอ่ยปากถามเจ้ามังกรจอมหยิ่ง เขาก็ต้องรู้ให้ได้ว่ามัน

คืออะไรกันแน่

“ข้า... ไม่มันใจ” คนถูกถามตอบกลับหน้าที่อๆ

“ไม่มันใจ?” คนฟังทวนเสียงสูงคล้ายไม่เชื่อ “แล้วมันคืออะไรละ”

เจ้ามังกรหน้าเหมีน คิดจะปิดบังอย่างนั้นรี ผันไปเถิด!

กลิ่นอายคุกคามที่เจ้าตัวไม่คิดที่จะกดเอาไว้กับตัว ส่งผลให้สัตว์ป่าใน
ละแวกใกล้เคียงต่างพากันแตกตื่นตกใจ ภายในบริเวณชายป่าดูวุ่นวายขึ้นอย่าง
เห็นได้ชัด

“ต่อให้เจ้าโมโหมากแค่ไหน ข้าก็ยังไม่บอกเจ้าอยู่ดี” อี๋เฟิงหลงกล่าว
เสียงเย็น มีน้ำพาท่อการแสดงออกของผู้มีสายเลือดปีศาจ “ข้าเองก็มีข้อสงสัย
ที่ต้องได้รับการยืนยันจากท่านผู้เฒ่า เพราะฉะนั้นเราควรสังเกตการณ์อย่าง
เงียบๆ อย่าเพิ่งบอกท่านเอาไว้ให้รู้ตัว ทำแบบนี้คงดีที่สุดแล้ว”

“ฮึ!” คู่สนทนาพ่นลมหายใจออกมาเสียงดัง แสดงให้เห็นอย่างชัดเจน
ว่าเขากำลังไม่พอใจ

แต่ไม่พอใจแล้วทำอย่างไรได้ วันนี้เขาไม่มีอารมณ์จะรู้สึกเท่าไร ก่อน
หน้านั้นที่ร่างกายของเขาเปลี่ยนเป็นร่างชายหนุ่มขึ้นมาอย่างฉับพลันยังสร้าง
ความรู้สึกแปลกๆ ให้แก่ร่างกายไม่หาย

“เจ้ามังกร อย่าลืมนะว่าเราอยู่บนเรือลำเดียวกัน” เสียงของหงหยางจู
แหบนิดๆ คล้ายจะเป็นหวัด “หากเจ้ารู้เรื่องอะไรที่เกี่ยวข้องกับคำสาปที่เราโดน
ข้าหวังว่าเจ้าจะรีบบอกข้า... กับเจ้าเด็กมनुษย์นั้นทันที”

“ฮือ”

คำตอบรับสั้นๆ ส่งผลให้หงหยางจูเซิดหน้าเล็กน้อย จากนั้นร่างเล็กก็
เดินเซกลับเข้าไปในถ้ำซึ่งมีอุณหภูมิที่ต่างจากภายนอกลิบลิบ

บุตรชายเทพมังกรยังคงอยู่ด้านนอก เขาหรีตามองดวงจันทร์บนผืนฟ้า
แววตาฉายแววครุ่นคิดออกมาพักหนึ่งก่อนที่จะตัดสินใจกลับเข้าไป
พักผ่อน

ความจริงไม่จำเป็นต้องรอบรู้กับท่านผู้เฒ่า หากบิดาของเขาจะมา

เยียมเยียนเมื่อใด บริศนาทั้งหลายคงจะได้รับการแถลงไขอย่างแน่นอน
อึ้งพิงหลงคิดเช่นนั้น ก่อนที่นัยน์ตาสีประหลาดจะเริ่มหม่นหมอง
นานเท่าไรแล้วนะ... ที่เขาไม่ได้พบหน้าผู้เป็นบิดา

ใบหน้านามพริ้มซุกเข้ากับหมอนนุ่มด้วยสีหน้าผ่อนคลาย

เป็นครั้งแรกในรอบหลายวันที่หิวฟางซวงรู้สึกได้ว่าตัวเองได้นอนอย่าง
เต็มอิม โดยไม่มีเสียงเล็กๆ ของกลุ่มเด็กในความดูแลมารบกวน

ในที่สุดนางก็เปิดเปลือกตาพร้อมกับยืดแขนขาเพื่อขับไล่ความเมื่อยล้า
เมื่อรู้สึกได้ว่าตัวเองควรจะลุกขึ้นได้แล้ว สายตาก็เห็นร่างของคนผู้หนึ่งที่เพิ่งเดิน
เข้ามาในห้องพอดี

“ท่านอาซวง!” น้ำเสียงตกใจของเด็กชายส่งผลให้นางหันไปขวับอย่าง
เกียจคร้าน

“หือ?”

“ท่านรู้ไหมว่าท่านหลับไปกี่วันแล้ว” มู่หรงอู่เดินเข้ามาใกล้ กวาดตามอง
นางตั้งแต่ศีรษะจรดปลายเท้าอย่างสำรวจ

หญิงสาวเลิกคิ้วขึ้นข้างหนึ่ง นี่คิดจะเล่นทายปัญหากับนางหรืออย่างไร
หิวฟางซวงคิดพลางโบกมือส่งให้มู่หรงอู่ “ข้าชี้เกียจทาย เจ้าเฉลยมา
เถิด”

“ห้าวัน” เด็กชายวัยเจ็ดขวบพูดด้วยน้ำเสียงตื่นเต้น “ท่านอาซวงหลับ
ไปนานกว่าห้าวันเชียวนะขอรับ!”

คนหนึ่งตื่นตัวแทบตาย ทว่าคนฟังกลับมีสีหน้าเฉยชาลึนดี

“อ้อ...” นางลากเสียงยาวพลางยกหัวขึ้นมาสาธิตต่อ “ก็แค่ห้าวัน
เท่านั้น”

ก่อนหน้านี้ตอนที่ยังทำงานรับใช้อยู่ที่ตำหนักเจ้าแม่ซีหวังมู่ นางเคย
นอนหลับยาวไปหกเดือนเต็มด้วยซ้ำ เพราะฉะนั้นแค่ห้าวันจะไปเทียบเคียง
ได้อย่างไร

นางกล่าวจบก็เดินนำร่างเล็กออกไปยังโถงรวมทางด้านนอก สีหน้าไม่ทุกข์ไม่ร้อนของหญิงสาว ประกอบกับสีหน้าอึ้งๆ ของมู่หรงอู่ ส่งผลให้ผู้พิ่งกลับมาจากแปลงผักเล็กคิ้วขึ้นเล็กน้อย

“อาหลง!” เด็กมนุษย์เรียกชื่อผู้มาใหม่ ร่างเล็กๆ กระโดดลงจากเก้าอี้ แล้ววิ่งตรงมาหาเขา

“เจ้าพ่อรู้วิชาการแพทย์ใช้ไหม เจ้าตรวจอาการของท่านอาหน้อย ไม่แน่ว่าคือนั้น... อู๋บ!” คำพูดที่เหลือเป็นอันต้องสะดุดเมื่ออีกฝ่ายยัดหัวใช้เท้าขึ้นเล็กเข้ามาในปากคนพูด

“นางปลอดภัยดี” บุตรชายเทพมังกรหรีตเป็นเชิงเตือนมิให้อีกฝ่ายพูดถึงเรื่องการละเมอเมื่อหลายคืนก่อน ซึ่งดูเหมือนว่าหลิวฟางซวงจะไม่วิตัวเลยแม้แต่น้อย

นางใช้พลังไปเท่านั้น แต่นอนพักแค่ห้าวัน ถือว่าฟื้นตัวค่อนข้างเร็วกว่าที่คิด

“อ๊อฟฟง” หลิวฟางซวงเรียกเสร็จก็ยกมือปิดปากที่ทาวหวอด เมื่อเห็นอีกฝ่ายชักสีหน้าเนือยๆ กลับมาก็อมยิ้มอย่างขบขัน “ฟังอกแล้วหรือยัง”

“ท่าน!” คนฟังถลึงตาดูใส่หญิงสาว ทั้งที่ตัวเองตัวเล็กกระจอยร่อย “วันนี้ไม่ต้องกินข้าว”

หญิงสาวมีน้ำพาดต่อสีหน้าของบุตรชายเทพมังกร สองมือก็มอมมือตัวเองเศร้าๆ “ข้าเย็บผ้าจนเมื่อยไปหมดแล้ว”

มู่หรงอู่พิ่งได้สติจึงรีบเดินเข้ามาหาเทพธิดาคนงามด้วยความเป็นห่วง “ท่านอาซวงเย็บชุดให้อาจุกับอาหลงสินะขอรับ”

“อือ” นางพยักหน้าน้อยๆ ก่อนจะเหลือบดวงตาสีอำพันไปทางคนที่อยู่จะไม่ทำอาหารให้ตนเมื่อครู่ “ข้าตื่นขึ้นมาก็รีบเย็บชุดให้พวกเขา ยามนี้หิวโหย...”

ไม่ต้องรอให้หลิวฟางซวงโอดครวญไปมากกว่านี้ เมื่อร่างในชุดสีดำเดินผ่านหน้านางพร้อมกับวางถ้วยบรรจุของบางสิ่งลงบนโต๊ะ

“เอาเหอเถาไปกิน แล้วนั่งรอก่อน”

อีเฟิงหลงพูดเสร็จก็หันไปจัดการกับของในครัวต่อ ปล่อยให้ผู้หญิงอยู่
กะปริบตาปริบๆ ก่อนจะขมวดคิ้ว

มือของท่านอาไม่เห็นจะเป็นแผลอันใดเลย

เด็กชายมณูญ์เกาศีระระอย่างงงงวย ขณะที่ร่างอรรชรหิบบเหอเถาใส่เข้า
ปาก เคี้ยวอยู่พักหนึ่งตาก็เริ่มปรือ ก่อนจะสังเกตได้ว่ามีเด็กภายใต้การดูแล
หายไปหนึ่งคน

“หงหยางจูไปไหนเสียเล่า”

“เขาไปอาบน้ำขอรับ” ผู้หญิงผู้ดันตัวเองขึ้นมาหนึ่งบนเก้าอี้ข้างคนเป็น
พี่เลี้ยง “ปกติอาจะไม่ชอบอาบน้ำ วันนี้อากาศข้างนอกค่อนข้างอุ่น จึงได้ยอมไป”

“อุ่น?”

หลิวฟางซวงถามย้ำอีกครา รู้สึกสังหรณ์ใจแปลกๆ แต่ก็ดึงตัวเองออก
จากความกังวลดังกล่าวเมื่อเสียงหัวเราะแผ่วเบาดังมาจากบริเวณหน้าถ้ำ

“ท่านอาซวงคิดถึงข้าหรือ” หงหยางจูยิ้มกว้าง การอาบน้ำช่วยให้เขารู้สึก
ปลอดโปร่งไม่น้อย

ยังไม่ทันที่หญิงสาวจะอ้าปากตอบ เสียงเรียบๆ ตัดจะว่าคาญก็ดังแทรก
เข้ามาเสียก่อน

“ซกมก”

แน่นอนว่าผู้คุมตลอดกาลเตรียมอ้าปากตอบได้ ทว่าต่อมาก็ต้องยอม
แพ้ให้แก่กลิ่นหอมของอาหารมื้อเช้าที่อีกฝ่ายเป็นคนลงมือทำ

“อี! ข้าผู้ใจกว้างจะยอมให้เจ้าหนหนึ่งก็แล้วกัน”

พูดเสร็จก็เดินมาทนต์ตัวนั่งลงตรงข้ามกับนาง มือขวาเกลี้ยงเกลาดู
หยวกกล้วยยกขึ้นทำคาง ใบหน้าโดดเด่นยกยิ้มกริ่มกริ่ม มองหน้านางด้วย
สายตาเจ้าเล่ห์ไม่สมวัย

“ท่านอาซวง ท่านงดงามมาก” คนพูดยิ้มตาหยี

ถ้อยคำเกี้ยวพาราสีจากเด็กน้อยคนหนึ่งส่งผลให้มุมปากของหลิวฟางซวง

กระตักยิ้ม

“หมายความว่าเมื่อก่อนไม่งาม?”

“เมื่อก่อนก็ว่างดงามแล้ว แต่วันนี้ว่างดงามกว่าหลายเท่าตัว” คนพูดเอาใจ
เก่งยังคงไหลตามน้ำได้อย่างลื่นไหล

หลิวฟางซวงได้ฟังเช่นนั้นก็เอียงคอ “เจ้ารู้เช่นนั้นก็ดีแล้ว” นางเว้น
จังหวะพลาบเอื้อมือไปลูบไล้ศีรษะของเด็กชายข้างตัว “ท่านอาของพวกเจ้า
ย่อมต้องมีความสามารถ หาไม่แล้วเกรงว่าจะดูแลพวกเจ้าไม่ได้”

มู่หรงอู่ทำหน้าที่เคลือบผืน กลิ่นหอมกรุ่นประจำตัวของท่านอาหอมเสีย
ยิ่งกว่าเหลียนฮวาที่เบ่งบานอยู่กลางถ้ำเสียอีก

“ข้าเห็นด้วย”

เจ้าของเรือนผมสีขาวยาวระะ ก่อนจะสะดุ้งแผ่วเบาเมื่อรับรู้ถึงเงาดำที่
ทาบทับลงมา

อี่เฟิงหลงวางจานอาหารลงตรงหน้าพวกเขาเสร็จก็หรีดตามองหญิงสาว
อยู่ครู่หนึ่ง เมื่อสายตาเอื่อยๆ สบกลับมาเขาจึงหันไปเรียกเด็กชายอีกคน

“มู่หรงอู่ มาช่วยยกสำรับ”

คนถูกเรียกเหมือนเพ็งรูสึกตัว ไบหน้าหวานดุจอิสตรีพยักหน้าน้อยๆ
“อ้อ... ได้สิ”

มู่หรงอู่กระโดดลงจากเก้าอี้ก่อนจะตามบุตรชายเทพมังกรเข้าไปในครัว
ทิ้งให้หญิงสาวกับหงหยางจู่จู่กันตามลำพัง

“วันนี้เจ้าดูอารมณ์ดีจังนะ” เทพธิดาคณามกลับมาเป็นหญิงสาวจอม
เอื่อยเฉื่อยดังเดิม นางตะลึงลงบนขอบถ้วยเหอเถา ไล่นิ้ววนไปมาพลาบมอง
จานอาหารที่ส่งควันร้อนฉ่า

“หากอากาศอบอุ่น ข้าจะอารมณ์ดีทุกครั้ง”

“อารมณ์ดีแล้วเกี่ยวพาสตรี?” นางหัวเราะ “ร้ายไม่เบาเลยนะ”

หงหยางจู่ระแอม “ข้าเพิ่งแค่พูดไปตามความจริง ก็ท่านอาซวง
งดงามจริงๆ นี่นา”

“ข้าก็ว่าอย่างนั้น” คนถูกข่มไม่คิดจะถ่อมตัวเลยแม้แต่น้อย “เด็กอย่าง
เจ้าจะเกี้ยวสตรีได้อย่างไร เว้นเสียแต่ว่า...”

เด็กชายเฟลอกสิ้นน้ำลายเอือกเมื่อดวงตาสีอำพันคู่นั้นมองสบมาตรงๆ

“เว้นเสียแต่ว่า?” เขากลับใจถามกลับ

“เว้นเสียแต่พวกเจ้าทั้งสามและท่านผู้เฒ่ามีบางสิ่งปิดบังข้า”

ดวงตาสีน้ำเงินรูปหัวใจเล็กน้อยก่อนที่เจ้าตัวจะขยับยิ้มหวานเอาใจ “คน
เราจำเป็นต้องมีความลับสักสองสามอย่างเพื่อให้ตัวเองดูน่าสนใจ หรือท่านอา
ว่าไม่จริง?”

“ไม่ผิด” ในที่สุดคนพูดก็เปลี่ยนมือไปหยิบเหอเถาที่ถูกแกะไว้อย่าง
เรียบร้อย กริดกรายอยู่ครู่หนึ่งก็ส่งมันเข้าปากบุตรชายปีศาจ “รีบกินเสีย จะ
ได้โตไวๆ”

เด็กพวกนี้ดูแลตัวเองได้ดีกว่านางดูแลตัวเองเสียอีก คราวนี้นางเริ่มจะ
สงสัยเสียแล้วว่าที่ผู้เฒ่าจางกั๋วเหล่านี้นำพวกเขามาอยู่ที่นี่ ก็เพื่อช่วยดูแลนาง
หรือไม่

แต่ยิ่งคิดก็ยิ่งต้องใช้แรงมาก สุดท้ายคนชี้เขาก็ออมแพ้ ปล่อยให้คำถาม
นี้ผ่านเลยไปราวกับมันไม่เคยเกิดขึ้นมาก่อน

ในที่สุดสำหรับทั้งหลายก็ถูกอึ้งเฟิงหลงกับมู่หรงอู่ยกมาจนครบ ก่อนลงมือ
กินอาหาร คุณชายในบรรดาคนทั้งสามก็กล่าวทำลายความเงิบขึ้นมาก

“หงหยางจุลั้งจางน”

คนถูกสั่งขยับตะเกียบในมือ จ้องหน้าเด็กชายเจ้าของนัยน์ตาสีมรกต
ก่อนจะคลี่ยิ้มยวน “แล้วถ้าข้าไม่ลั้ง?”

“อาจุ อาหลง อย่าทะเลาะกันเลย” เด็กชายซึ่งมีสายเลือดมนุษย์เต็มตัว
ร้องห้ามทั้งที่ยังตัวลั่น

ความกล้าหาญที่แฝงมาด้วยความฉลาดกลายเป็นภาพที่ค่อนข้างคุ้นชิน
สำหรับหลิวฟางซวง ดังนั้นนางจึงกินข้าวต่อโดยไม่สนใจการโต้เถียงเล็กๆ
น้อยๆ เหล่านี้

ทว่า... อากาศมันเริ่มร้อนขึ้นอีกแล้วใช่ไหม
เทพธิดาแห่งสรวงสวรรค์ถอนหายใจเล็กน้อยก่อนจะวางตะเกียบลงบนถ้วย

“อ๊ะ! ฟังหลงเบนสายตามายังนางทันที “มีเรื่องอันใด”
“ไม่ต้องกลัว ไม่ใช่เพราะอาหารที่เจ้าทำไม่อร่อย” หญิงสาวยกยิ้มเมื่อเห็นสีหน้าราบเรียบของอีกฝ่าย ไหววเล็กน้อย “เพียงแต่จำเป็นต้องออกไปนอกถ้ำสักประเดี๋ยวนะ”

“นอกถ้ำ?” หงหยางจูเอียงคอสงสัย
“ข้างนอกถ้ำมีอันใดหรือขอรับ ท่านอา” มู่หรงอุ้งส่งเสียงถามบ้าง
หลิวฟางซวงไม่รีบร้อนตอบ เดินไปนอนเอกเขนกบนตั่งยาวอย่างเกียจคร้าน กวาดตามองดูเด็กน้อยทั้งสามซึ่งดูไม่มีอารมณ์จะกินข้าวต่อ

“ข้างเป็นเด็กที่อยากรู้อยากเห็นเสียจริง”
บ่นในใจไปเสร็จสรรพ อ๊ะ! ฟังหลงก็ถามขึ้นมาราวกับอ่านใจนางได้
“เกี่ยวข้องกับอากาศที่เปลี่ยนแปลงทางด้านนอกหรือไม่”
“ใช่” หญิงสาวพิมพ์เสียงเอื่อย ก่อนจะหยุดกายลุกขึ้นจากตั่งยาว “ที่อากาศในสุดแดนพงไพรอุ่นขึ้นนั้นมีสาเหตุมาจากบางสิ่ง”

หลิวฟางซวงพูดทิ้งไว้เท่านั้น แต่แวตาที่ลือออกมาขึ้นราวกับนางรู้ดีว่า ‘สาเหตุ’ ที่ว่านั้นคืออะไร

นัยน์ตาสีอำพันหลบลงอย่างเชื่องช้า ร่างอรชรก้าวตรงไปบริเวณหน้าต่าง มือเรียบบางวาดแขนเป็นรูปวงกลมก่อนจะหันกลับมามองเด็กน้อยทั้งสามเป็นครั้งสุดท้าย

“พวกเจ้ารออยู่ที่นี้ หากข้ายังไม่กลับมา พวกเจ้าก็ห้ามออกไปเป็นอันขาด เข้าใจหรือไม่”

คนได้ฟังต่างพากันหน้าเสีย แม้กระทั่งอ๊ะ! ฟังหลงที่มักจะไม่ได้แสดงออกทางสีหน้ายังกดหัวคิ้วเข้าหากัน

“ผู้ที่อยู่ด้านนอก... เป็นผู้ใดกันแน่”

เป็นเพราะถูกสาปให้เป็นเด็ก ดังนั้นทักษะและพลังจิตตัวของเขาจึง
ถดถอยลงตามไปด้วย มันช่างไม่สะดวกเอาเสียเลย

แต่สาเหตุที่จางกั๋วเหล่านำพวกเขามาฝากไว้กับเทพธิดาผู้นี้ ก็เพื่อให้นาง
ช่วยปกป้องพวกเขาอยู่แล้ว

ความคิดกับอารมณ์ตึงกันยุ่งเหยิงอยู่ในหัว จนกระทั่งเสียงหวานเอื่อย
แผ่วตอบกลับมา

“สหายเก่า”

สีหน้าของผู้ฟังผ่อนคลายลงอย่างเห็นได้ชัด

“เช่นนั้น... พวกเราจะรอท่านอาอยู่ที่นี้” มู่หรงอู่มองหญิงสาวตาละห้อย
“ท่านอาช่วงต้องกลับมาหาพวกเรานะ”

หลิวฟางซวงชะงักไปเล็กน้อย นึกไม่ถึงว่าจะได้ยินคำนี้จากปากของ
เด็กน้อย

ก่อนหน้านี้นางยังเผลอคิดไปว่าพวกเขาสามารถดูแลตนเองได้ แต่
สุดท้ายพวกเขากลับเป็นแค่เด็กที่ยังไม่ค่อยรู้ความและปกป้องตนเองไม่ได้

รอยยิ้มบางเบาปรากฏขึ้นบนใบหน้างดงาม ตามมาด้วยคำตอบรับสั้นๆ
“อ้อ”

มู่หรงอู่มองร่างในอาภรณ์สีฟ้าครามซึ่งเดินออกจากถ้ำตาละห้อย ภายใน
ถ้ำสงบไปเพียงครู่เดียว เจ้าาก็เริ่มส่งเสียง

“เจ้าจะปล่อยให้นางออกไปตามลำพังอย่างนั้นหรือ” คำถามนี้จะถาม
ใครได้นอกจากอู่เฟิงหลง

“เราไปแล้วจะช่วยอันใดได้” บุตรชายเทพมังกรกล่าวเสียงขรึม
“ถ้าหากตัวเองเสียบั้นว้ายามนี้มีปัญญาเท่าใด อย่าทำให้เรื่องยุ่งยากกว่าเดิม
เลย”

หากผู้มาเป็นศัตรู อย่างน้อยก่อนที่หลิวฟางซวงจะออกไป ก็น่าจะแสดง
ท่าทีบางอย่างออกมาให้เห็นบ้าง ดังนั้นเรื่องนี้จึงไม่จำเป็นต้องกังวลไป

หงหยางจูเชิดใบหน้า กล่าวเสียงประชิดประชัน “ข้าละเกลียดการวางท่า

สุขุมของเจ้าจริงๆ”

“เกลียดแล้วอย่างไร” น้ำเสียงของเขาเฉื่อยชามากขึ้น “ไม่ว่าอย่างไร เจ้าก็ต้องติดอยู่ที่นี้กับข้าอยู่ดี เจ้าจูเหม็น”

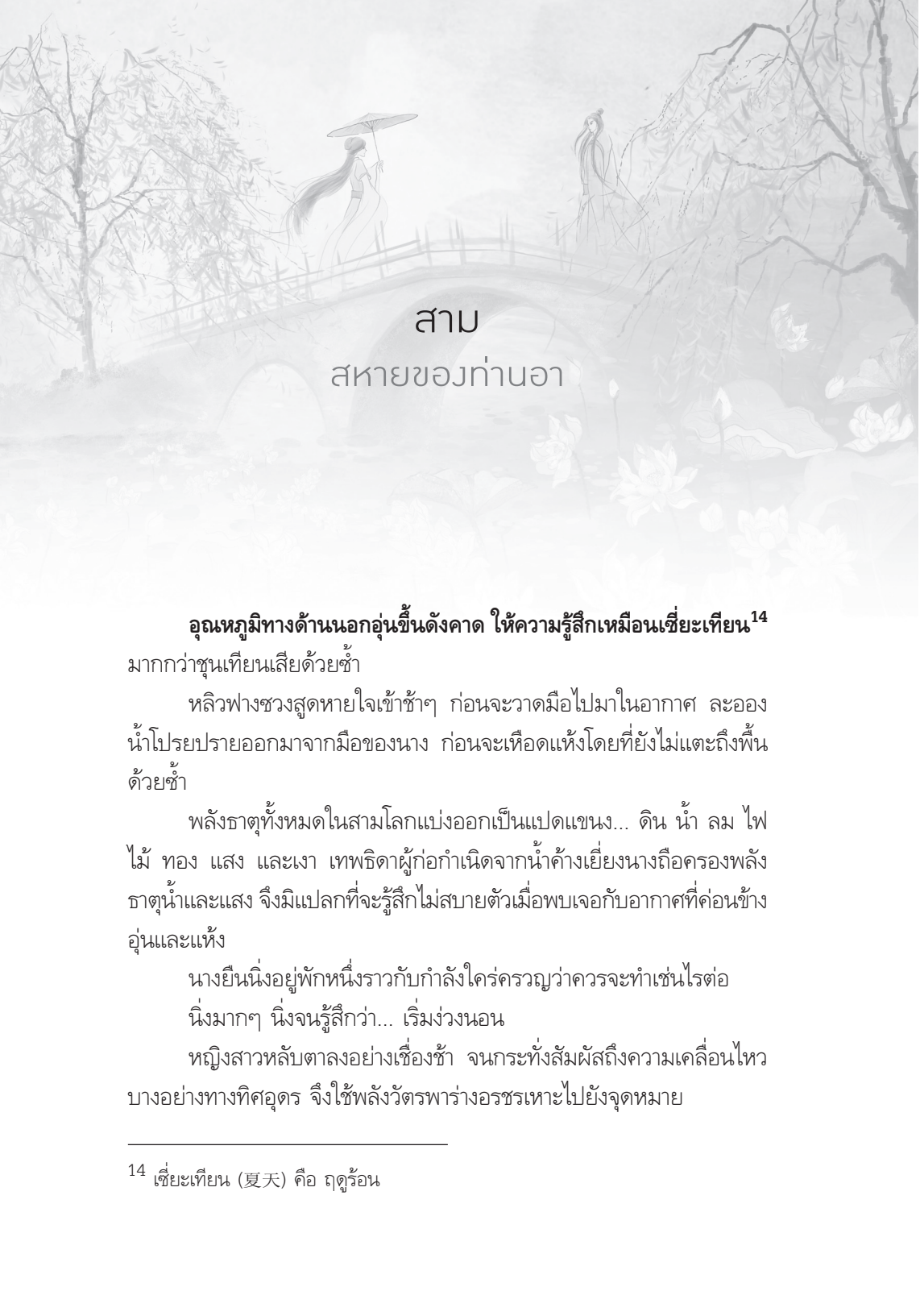
“ข้าไม่...!”

“พวกเจ้า... อย่าทะเลาะกันได้ไหม” คนพูดเบะปากเหมือนกำลังจะร้องไห้ “ข้าเป็นห่วงท่านอาจจะเผลออยู่แล้ว พวกเจ้ายังมีอารมณ์มากเถียงกันอีก ฮือๆ!”

ผู้หญิงอยู่พูดเสร็จก็เดินตึงตังกลับเข้าห้อง ปล่อยให้คู่กัดทั้งสองมองเขม่นกันในขณะที่ตัดสินใจปักหลักรออยู่ที่เดิม

“สุนัขผู้ภักดีของท่านอา” ผู้มีสายเลือดของปีศาจเปรยตามหลังผู้จากไป จากนั้นก็หันไปหรีตามองบริเวณทางเข้าออก หวังว่าตนจะสามารถมองฝ่าม่านพลังที่ปิดกั้นระหว่างภายในถ้ำกับด้านนอก

เขายากู้รู้ว่าท่านอาออกไปพบผู้ใดกันแน่

สาม สหายของท่านอา

อุณห์ภูมิทางด้านนอกอุ่นขึ้นดังคาด ให้ความรู้สึกเหมือนเชิยะเทียน¹⁴
มากกว่าขุนเทียนเสียด้วยซ้ำ

หลิวฟางซวงสูดหายใจเข้าช้าๆ ก่อนจะวาดมือไปมาในอากาศ ละออง
น้ำโปรยปรายออกมาจากมือของนาง ก่อนจะเหือดแห้งโดยที่ยังไม่แตะถึงพื้น
ด้วยซ้ำ

พลังธาตุทั้งหมดในสามโลกแบ่งออกเป็นแปดแขนง... ดิน น้ำ ลม ไฟ
ไม้ ทอง แสง และเงา เทพธิดาผู้ก่อกำเนิดจากน้ำค้างเยี่ยงนางถือครองพลัง
ธาตุน้ำและแสง จึงมีแปลกที่จะรู้สึกไม่สบายตัวเมื่อพบเจอกับอากาศที่ค่อนข้าง
อุ่นและแห้ง

นางยืนนิ่งอยู่พักหนึ่งราวกับกำลังใคร่ครวญว่าควรจะทำเช่นไรต่อ
สิ่งหลายๆ นิ่งจนรู้สึกละ... เริ่มวังวนนอน

หญิงสาวหลับตาลงอย่างเชื่องช้า จนกระทั่งสัมผัสถึงความเคลื่อนไหว
บางอย่างทางทิศอุดร จึงใช้พลังวัตรพารังอรชรเหาะไปยังจุดหมาย

¹⁴ เชิยะเทียน (夏天) คือ ฤดูร้อน

พงไพรเขียวขจีแลดูมีชีวิตชีวาโบกพลิ้วไปตามจังหวะที่นางพุ่งตัวผ่านดวงตาสีประหลาดจับจ้องความเคลื่อนไหวที่ใกล้มากขึ้นเรื่อยๆ แสงสีส้มเสียดสายประกายจ้าจนให้ความรู้สึกแสบตา เสียงร้องคำรามคล้ายพยัคฆ์แต่ก็มีใช้ส่งผลให้เจ้าตัวเล็กคิ้วด้วยความรู้สึกคุ้นเคย

“ซวงซวง!” เสียงทุ้มทรงพลังดังขึ้นจากด้านล่าง

หญิงสาวในอาภรณ์สีฟ้าปลดพลังวัตรเพื่อทิ้งตัว ทว่าก็มีอาจหักห้ามเสียงถอนหายใจอย่างเหนื่อยหน่ายเอาไว้ได้อยู่ดี

‘มีคนมากวนเวลาเล่นจนได้สินะ’

หลิวฟางซวงครุ่นคิดในใจ พลังแสงดังกล่าวก็นับเปลี่ยนรูปร่างจากสัตว์สี่เท้ากลายมาเป็นร่างมนุษย์ ชายหนุ่มร่างสูงใหญ่กำยำเบื้องหน้าสวมอาภรณ์สีดำแดง เรือนผมสีเสียดตั้งเปลาเพลิงโดดเด่นสะดุดตา ผิวสีน้ำตาลทองนัยน์ตาสีทองของเขาเปล่งประกายเรืองรองราวกับทองคำ บ่งบอกถึงพื้นที่ไม่ธรรมดา

พลังธาตุทั้งห้าที่รุนแรงเพียงนี้ ย่อมเป็นคนจากชนเผ่ากิเลน และนางก็รู้จักคนจากชนเผ่ากิเลนอยู่ไม่กี่คน

เทพธิดาคนงามมองไปสักพักหนึ่งก็เบือนหน้าหนี รอยยิ้มกว้างของอีกฝ่ายกลับกลบรัศมีความน่าเกรงขามในที่แรกให้ลดน้อยลงไปกว่าครึ่ง ซึ่งนางก็รู้จักกับบุรุษผู้หล่อเหลาจนขึ้นชื่อว่าเป็นหนึ่งบนหุบเขาไกลภพผู้นี้มานานเกินกว่าจะมองเห็นเสน่ห์ในตัวของเขา

“ข้าก็หลงคิดว่าเป็นสัตว์วิเศษที่โหนออกมาอาละวาด ที่แท้ก็เป็นท่านนั่นเอง”

น้ำเสียงเอื่อยเฉื่อยไร้น้ำหนัก ส่งผลให้รอยยิ้มบนใบหน้าของชายหนุ่มหายไประยะรวดเร็ว “โยเจ้าจึงดูไม่พอใจเลยที่ได้พบข้า เราไม่ได้พบกันมานานกว่าร้อยปีเชียวนะ”

หลิวฟางซวงพยักหน้าทีหนึ่ง ทำให้คนมองมีอาจคาดเดาได้เลยว่าการที่นางพยักหน้ายอมรับ หมายถึงยอมรับเรื่องไม่ดีใจที่ได้พบเขา หรือเรื่องเห็น

ด้วยว่าพวกเขาไม่ได้พบกันมานานกว่าร้อยปี

“ท่านอาจารย์เป็นเช่นไรบ้าง”

หลิวฟางพ่นลมหายใจเหมือนต้องการข่มกลิ่นอารมณ์ร้อนของตัวเอง เป็นเพราะเขาตื่นเต้นเกินไปจึงเปลือยลืมไปว่า ‘ศิษย์น้อง’ ของเขามีอุปนิสัยเป็นเช่นไร

“นับตั้งแต่ทราบว่าเขาถูกลงโทษ ช่วงแรกก็โกรธเป็นฟืนเป็นไฟ จะไปเอาผิดทำเดี๋ยว”

หลิวฟางซวงกะพริบตาถี่ นี่นางได้ยินผิดไปหรือไม่ “ท่านอาจารย์จะไปเอาผิดที่ตำหนักประจิม?”

ท่านอาจารย์ที่เคารพรัก คอยสั่งสอนไล่ตีสนามาตั้งแต่เพิ่งถือกำเนิดผู้นั้น แท้จริงแล้วก็ใส่ใจนางอย่างลึกล้ำเช่นกัน

ในขณะที่ร่างออรชรกำลังซาบซึ่งใจจนแทบหลังน้ำตา เสี่ยงหุ้มห้าวของผู้เป็นศิษย์พี่ก็ทำให้ความเปื่อยขึ้นที่ขอบตาพลันเหือดแห้ง

“จะมาเอาผิดที่เจ้าต่างหาก”

“ศิษย์พี่รอง!” นางย่นคิ้วน้อยๆ ก่อนจะถอนหายใจ “ช่างเถิด ข้าชี้เกียจต่อปากต่อคำกับท่านแล้ว”

“ทำไม เจ้าจะไปนอนรี”

“รู้ดีแล้ว”

“เจ้า!” ใบหน้าของกิเลนหนุ่มแดงขึ้นอย่างเห็นได้ชัด “ข้าอุตส่าห์มาหาเจ้าถึงที่นี้ นับตั้งแต่ออกจากกำเพ็ญเพียร แต่เจ้ากลับจะไปนอนเนียนะ!”

หลิวฟางซวงเลิกคิ้ว นางดูออกว่าเขากำลังน้อยใจ แต่จะน้อยใจไปใย ในเมื่อเขาก็เห็นแล้วว่านางสุขสบายดี

“แล้วท่านจะมิกลับไปหอรอกหรือ”

“ยัง” เขาดีสีหน้าเคร่งขรึม หรีตาลงอย่างจับผิด “เจ้าซ่อนอะไรเอาไว้หรืออย่างไร เหตุใดจึงได้ดูรีบร้อนนัก”

“เลอะเลือนไปกันใหญ่แล้ว” นางปฏิสเสธเสียงเนือย

เรื่องการเลี้ยงดูเด็กสามคนเพื่อแลกกับการลดหย่อนโทษเป็นการตัดสินใจระหว่างนางกับผู้เฒ่าจางกั๋วเหล้า จะให้ผู้อื่นล่วงรู้ไม่ได้ ต่อให้อีกฝ่ายจะเป็นศิษย์ที่ร่วมอาจารย์ของนางก็ตาม

เมื่อเห็นว่านางปฏิเสธ คนพูดก็ไม่คิดจะเข้าชี้ต่อให้รำคาญใจ มือใหญ่กร้านสีเข้มคว้าหมับเข้าที่ข้อมือบางของคนตัวหอม “ไหนๆ เราก็พบกันแล้ว เจ้าไปเที่ยวเล่นบนโลกมนุษย์เป็นเพื่อนข้าหน่อยสิ”

เขาพูดจบก็จะลากศิษย์น้องผู้มีอายุน้อยกว่าเขาสองพันปีไปด้วยกันเสียให้ได้ ทว่าคนที่มักไม่นิยมออกแรงกลับขึ้นเอาไว้เสียอย่างนั้น

“ชี้เกียจไป” เสียงหวานๆ ฟังดูเบือหน่ายอยู่ในที แท้จริงแล้วนางไม่อยากจะไปไกลจากที่นี่มากนัก

เด็กน้อยสามคนยังคงรออยู่ในถ้ำ นางรู้สึกไม่ดีที่ปล่อยพวกเขาเอาไว้ตามลำพัง แม้ตลอดหลายวันที่ผ่านมาพวกเขาจะอยู่ได้ก็ตามที่

‘แปลกดีเหมือนกัน เมื่อก่อนมิเห็นต้องสนใจเรื่องอันใด มาวันนี้กลับมีเด็กประหลาดสามคนมาเป็นบ่วงผูกคอ’

เจ้าตัวครุ่นคิดอยู่ในใจ ก่อนจะสังเกตเห็นว่าผู้ที่กำลังตรึงข้อมือนาง กำลังจ้องนางตาไม่กะพริบ

“เจ้าควรจะไปใช้กรรมบนโลกมนุษย์มิใช่หรือ”

“ไม่ผิด”

“หากเจ้าไม่ไปโลกมนุษย์เลย เกรงว่าการทำโทษในครั้งนี้จะถือเป็นโมฆะไปนะสิ”

หลิวฟางซวงคิดตามที่เขابอก หากเป็นเช่นนั้นจริงย่อมเป็นเรื่องที่แย...
แย่มากๆ

“เข้าใจแล้ว” หญิงสาวพยักหน้า นัยน์ตาสีอำพันสบเข้ากับนัยน์ตาสีทอง “แต่เราต้องกลับมาที่นี้ภายในเย็นนี้”

คราวนี้หลี่ลู่เลิกคิ้วมอง “เจ้านัดผู้ใดไว้หรืออย่างไรกัน”

“ไม่มี” หลิวฟางซวงตอบ แว่ตาไม่ล่อกล่แม้แต่น้อย

ทว่ายิ่งสีหน้าของนางยิ่งมากเท่าไร มันกลับยิ่งกระตุ้นความอยากรู้ของอีกฝ่ายมากขึ้นเป็นทวีคูณ

“แล้วเจ้าจะรีบกลับทำไม” บุรุษจากชนเผ่ากิเลนถาม นี่เป็นครั้งแรกที่นางปฏิเสธเขา ก่อนหน้านั้นคนซีเกียจแม่แต่จะได้เถียงมีแต่ปล่อยเลยตามเลยอย่างมากก็ให้เขาลากไปแล้วแอบอิงหลับเอนกลางทาง

“ข้าจะนอน” เจ้าของร่างอรชรตอบกลับหน้าตาย “ความจริงข้าวังตั้งแต่วยามนี้แล้วด้วยซ้ำ”

ชายหนุ่มเห็นนางเริ่มอแงก็พยักหน้าหน่อยๆ “ข้าเข้าใจแล้ว”

หลิวฟางซวงเล็กคิ้ว หมายความว่าเขาจะยอมปล่อยให้นางกลับไปพักผ่อนในถ้ำใช้หรือไม่

“ไปกันเถิด” เสียงทุ้มเข้มกล่าวไปอีกอย่าง

“ท่าน...” เทพธิดาถึงกับอับจนด้วยคำพูด

คิดๆ ไปแล้วท่านอาจารย์คงภูมิใจในตัวลูกศิษย์ทั้งหมดน่าดู ท่านอาจารย์เป็นผู้สละทางโลก มุ่งเก็บตัวฝึกฝนพลังปรารถนาจะมีอายุยืนยาวสามหมื่นปี ตลอดชีวิตรับศิษย์เพียงครั้งเดียว และรับทั้งหมดห้าคน ศิษย์แต่ละคนล้วนมีชื่อเสียงโด่งดังจนผู้เป็นอาจารย์ถึงกับหลังน้ำตาอยู่บ่อยครั้ง

ศิษย์คนโตขึ้นชื่อเรื่องความซังก หากต้องตากน้ำทะเลจากคาบสมุทรทั้งสี่ เกรงว่าความเค็มนั้นมิอาจเทียบได้กับหนึ่งในสี่ส่วนของบุรุษผู้นี้ ว่ากันว่าเพียงเจ้าตัวสลัดชายผ้าก็มีเกลือร่วงออกมาเลยทีเดียว

ศิษย์คนรองขึ้นชื่อเรื่องความดื้อด้าน หลี่ลู่เรียกได้ว่าไร้เหตุผล ตรรกะทั้งหลายในใต้หล้าล้วนไร้ความหมายเมื่อเขาฟังหูซ้ายทะลุหูขวา ไม่คือสิ่งใด ใช้คืออันใด ก็หาได้สำคัญไม่ หลี่ลู่พอใจหรือหลี่ลู่ไม่พอใจต่างหากที่สำคัญกว่า

ศิษย์คนที่สามขึ้นชื่อเรื่องความซีเกียจ ซึ่งก็คือนาง และสตรีอย่างหลิวฟางซวงไม่คิดปฏิเสธฉายาที่ผู้อื่นตั้งว่า ‘น้ำค้างหลับ’ เพราะไม่ว่าฟ้าจะถล่ม ดินจะทลายอย่างไร ถ้าหากนางไม่ตื่นเสียวาย ก็ไม่มีสิ่งใดในใต้หล้าจะปลุกให้รู้สึกตัวได้

ศิษย์คนที่สี่ขึ้นชื่อเรื่องความโง่เขลา ว่ากันว่าคนผู้นี้มีพรสวรรค์ด้วยการทำนายชะตาที่แม่นยำราวกับหยั่งรู้ฟ้าดิน ทว่าได้อย่างก็ต้องเสียอย่าง การพูดจาอย่างทื่อๆ โดยไม่มีวาทศิลป์ทำให้คนฟังพิโรธอยู่บ่อยครั้ง แม้แต่เง็กเซียนฮ่องเต้ยังปลั่งปากเรียกว่า ‘อัจฉริยะสมองหมู’

ศิษย์คนที่ห้า ฝ่าฝืนร่วมอุทธรณ์ของศิษย์คนที่สี่ ขึ้นชื่อเรื่องความเจ้าเล่ห์เพทุบาย เจ้าเล่ห์เสียจนไม่มีผู้ใดในแดนสวรรค์ จวบจนกระทั่งแดนปีศาจกล้ำคอคำสาปคาม เพราะมักจะถูกเอาเปรียบอยู่เรื่อยไป ด้วยเหตุนี้ วันๆ จึงเอาแต่เที่ยวเตร่หาผลประโยชน์ไปเรื่อยๆ นานที่ปีหนจึงจะกลับมายังหุบเขาไกลภพสักครา

หลิวฟางซวงครุ่นคิดอยู่ในใจ ก่อนจะสัมผัสได้ว่าภาพเบื้องหน้าเริ่มหม่นมัว ความบิดเบี้ยวดังกล่าวส่งผลให้เจ้าตัวลึงหรณไ้ใจบางอย่าง แล้วมันก็จางหายไปอย่างว่องไวเมื่อหลี่ลู่พานางฟ่งทะยานผ่านกลีบเมฆ มุ่งหน้าไปยังที่หนึ่งซึ่งไม่เปิดโอกาสให้หญิงสาวซักถามด้วยซ้ำว่าเป็นที่ใด

กลิ่นหอมของจินหยินฮวา¹⁵ เป็นสิ่งแรกที่เข้ามากระทบโสตประสาท

“หอมจัง...” ผู้ที่เผลอหลับไประหว่างทางบนพุ่มฟ้าขึ้นมา ความไม่สบายตัวแปลกๆ นั้นย่อมมี ทว่าความง่วงงุนมีมากกว่า

“ยังหอมมิได้ครึ่งหนึ่งของกายเจ้า” เสียงทุ้มต่ำดังข้างใบหู ให้ความรู้สึกน่ารำคาญเป็นอย่างยิ่ง

หลิวฟางซวงยืนมือออกไปตามสัญญาชัตญาณ ผลักเข้าที่ความแข็งแกร่งในระยะใกล้ก่อนจะลืมหองตาสีอำพันขึ้นมา

สิ่งแรกที่นางสังเกตมิใช่เจ้าของอ้อมกอดที่ถือวิสาสะลนลามแต่จะต้องแต่เป็นมนุษย์วัยกลางคนที่ยืนยืมอยู่ข้างๆ ต่างหาก

‘ไม่ต้องห่วง ข้าปิดกันไอเทพและใช้มนตราเปลี่ยนรูปร่างให้แล้ว’

¹⁵ จินหยินฮวา (金銀花) คือ ดอกสายน้ำผึ้ง

เสียงของหลี่ลู่ตั้งขึ้นในโสตประสาท

“อือ” หญิงสาวขานรับก่อนจะขยับตัวออกห่างอย่างเอื่อยเฉื่อย ดวงตาสีประหลาดของเทพธิดากลายเป็นนัยน์ตาสีน้ำตาลทั่วไปในสายตาของมนุษย์เหม่อมองไปยังถ้วยชาส่งควันร้อนกรุ่นบนโต๊ะเบื้องหน้า

“ซา?”

“ถูกต้องขอรับ เป็นชาจินหยินฮว” มนุษย์ในชุดสีที่มผู้นั้นยิ้มกว้าง โหมมสะคราญพยกหน้าเพียงเล็กน้อย แต่ความงามที่เจิดจรัสกลับทำให้คนมองเคลิบเคลิ้ม ในที่สุดชายหนุ่มจากเผ่ากิเลนก็ส่งเสียงกระแอม

ถ้าแกผู้ออกมาต้อนรับลูกค้าเงินหนักซึ่งหอบร่างหญิงสาวในสภาพหลับใหลเข้ามาในร้านกะพริบตาถี่ ที่แรกกังวลว่าเจ้าของร่างอรรจะถูกวางยาหรือรังแก แต่แท้จริงแล้วดูจะสนิทสนมคุ้นเคยกันดีกับผู้ที่พามา ดังนั้นจึงไม่มีสิ่งใดน่ากังวล

“นายท่าน นี่เพิ่งจะยามเชิ¹⁶ แต่ฮูหยินของท่านกลับง่วงนอนถึงเพียงนี้” น้ำเสียงของอีกฝ่ายแผ่วแววหยอกเย้า “หรือว่าเมื่อคืนพวกท่าน...”

“ไปเอาชนมมาเถิด” หลิวฟางซวงไม่คิดจะแก้ไขฐานะที่อีกฝ่ายยัดเยียดให้ อย่างไรก็ตามที่นั่นก็เป็นโลกมนุษย์ หากเวะเวียนมาอีกครา คนเหล่านี้นคงเวียนว่ายตายเกิดกันไปหมดแล้ว

ทว่าความไม่ใส่ใจของนางกลับทำให้ดวงตาสีทองคำของอีกคนเปล่งประกายวาดหวังขึ้นมา “ซวงซวง หมายความว่าเจ้า...”

ความในใจของเขาที่เก็บงำมานานหลายพันปี ในที่สุดสตรีผู้ซึ่งเกียจกรับรู้แล้วใช้หรือไม่!

ในขณะที่ชายหนุ่มกำลังตื่นเต้นอยู่นั้น หญิงสาวก็กล่าวเสียงเนิบนาบขึ้นมาอีก “ลุงของข้าหิวแล้ว”

ถ้าแกประจำร้านน้ำชาแทบล้าลักน้ำลาย จริงอยู่ที่หนุ่มผู้นี้ดูแล้วน่าจะ

¹⁶ ยามเชิ คือเวลาระหว่าง 15.00 น. - 16.59 น. ในปัจจุบัน

อายุประมาณยี่สิบปลายๆ ทว่าความสัมพันธ์ของทั้งสองเรียกว่า ‘ลู่กับหลาน’
ได้อยู่หรือ

“ซวงซวง” หลีลู่พ่นลมหายใจเสียงดัง ผิดกับคนง่วงที่ปายตาไปยัง
ชายวัยกลางคน

“เร็วเข้าสิ เขาโมโหหัวแล้ว”

“ขอรับๆ ท่านทั้งสองโปรดรอสักครู่” คนพูดค้อมศีรษะถี่ๆ ก่อนจะ
เร่งรุดจากไป สัมผัสได้ว่าบรรยากาศในร้านร้อนพิกุล จึงยกชายแขนเสื้อขึ้นมา
ซับเหงื่อ

และแล้วเสียงจากห้องน้ำชาซึ่งแบ่งแยกเป็นสัดส่วนอยู่ด้านบนสำหรับ
แขกผู้มียศศักดิ์กับถุงเงินหนักก็ดังเรียกขึ้นมา

“เถ้าแก่”

“ขอรับนายท่าน!” เจ้าตัวขานรับเสร็จก็ลอบกลืนน้ำลายเอือก ทั้งที่เขา
ตั้งใจจะเดินผ่านหน้าบันไดไปอย่างเงียบๆ แท้ๆ ทว่าคนในห้องริมโถงชั้นสอง
กลับเรียกตัวเขาเอาไว้ราวกับมีดาวเคหะหยั่งรู้ได้

เจ้าของร้านน้ำชาปาดเหงื่อรอบสอง วันนี้มีแต่คนแปลกๆ มาเยือนโรง
น้ำชาของตน ได้แต่หวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะไม่เกิดเรื่องที่ทำให้การค้าของเขา
ต้องขาดทุนย่อยยับ

ทางด้านบนอากาศข้างเย็นยะเยือก แต่ด้านล่างนี้ร้อนแรงเหนือคำ
บรรยาย

หลิวฟางซวงจิบชาหอมกรุ่นไปอีกหนึ่งก็ขยับตัวหนีร่างสูงใหญ่ที่เขยิบ
เข้ามาใกล้

“ท่านลงมาที่นี่เพื่ออันใดกันแน่”

“ลงมาเยี่ยมเจ้าอย่างไร” เขาตอบพลางยกยืม “ไม่เชื่อหรือ”

“หากท่านคือศิษย์น้องสี่ ข้าอาจะเชื่อ”

“เจ้าสี่ยังโดนจองจำอยู่ในอารามลั่นชืออยู่เลย”

“แล้วศิษย์พี่ใหญ่?”

หลี่ลู่ละเลียดชิมน้ำชาจนหมดถ้วยจึงค่อยตอบ “ศิษย์พี่ใหญ่ตอนนี้ติดอยู่ในถ้ำงูแปดเศียรทางทิศอุดร ป่านนี้ยังออกมาไม่ได้”

หลิวฟางชวนกันไป ศิษย์พี่ใหญ่วรยุทธ์เก่งกล้ามากสามารถ เพียงแค่ถ้ำงูแปดเศียรถึงกับทำให้หาทางออกมิได้เชียวหรือ

ในระหว่างที่นางถูกโทษทัณฑ์ให้ลงมายังโลกมนุษย์ ความเคลื่อนไหวของสามพิภพคงเปลี่ยนไปมากทีเดียว

“ยากเย็นถึงเพียงนั้น?”

“ก็ไม่เชิง” คนพูดหัวเราะหึๆ “งูแปดเศียรให้จ่ายค่าผ่านทาง แต่ศิษย์พี่ใหญ่ไม่ยอมจ่าย”

ในที่สุดคนฟังก็หลุดหัวเราะออกมาเบาๆ “สมกับที่เป็นศิษย์พี่ใหญ่”

พูดไปแล้วนางก็อดนึกถึงช่วงเวลาอันแสนสุขบนหุบเขาไกลภพไม่ได้ นอกจากฟังคำดุด่าสั่งสอนของผู้เป็นอาจารย์และฝึกปรือวิชาแล้ว เวลาของนางส่วนใหญ่ก็ทุ่มเทให้แก่การกินและนอนเพียงอย่างเดียวเท่านั้น

“ว่าแต่...” มือใหญ่กร้านของคนพูดคว้าหมับเข้าที่ไหล่บางของเจ้าของร่างอรรห สี่หน้าของเขาดูจริงจังขึ้นอีกสามส่วนยามเอื้อนเอ่ยคำถามที่ติดค้างอยู่ในใจมานาน “ข้ายังไม่รู้เลยว่าเจ้าทำผิดเรื่องอันใดจึงได้ถูกลงโทษหนักถึงเพียงนี้”

ดูเหมือนว่าคำถามของกิเลนหนุ่มจะไม่ใช่ว่าสิ่งที่สมควรพูดในเวลาอันสักเท่าไร เมื่อสี่หน้าที่มักจะเอื้อยเอื่อยเป็นนิจเริ่มมีความเปลี่ยนแปลงไปจากเดิม

“เรื่องนี้...” หญิงสาวพิมพ์ำขณะที่ดวงตาสีน้ำตาลลั่นไหวน้อยๆ คล้ายระลอกคลื่น ความผิดที่นางกระทำนั้น แต่การลงโทษเพียงเท่านี้ก็ถือว่าเป็นความเมตตาจากพระนางซีหวังหมู่ยิ่งแล้ว

หลี่ลู่ค่อยสังเกตนางอยู่ตลอด ไม่แน่ว่าบางทีสาเหตุหนึ่งที่ทำให้หลิวฟาง-ชวออยากเก็บตัวอยู่แต่ในสุดแดนพงไพรอาจมีสิ่งอื่นที่มากกว่าแค่การนอนหลับ

ทว่าความคิดของเจ้าตัวเป็นอันต้องสะดุดลงเมื่อเสียงถอนหายใจอย่างเหนื่อยหน่ายทำลายความเงียบขึ้นมาเสียอย่างนั้น

“ช่างเถอะ” หลิวฟางซวงกลับมาสีหน้าเอื่อยเฉื่อยดังเดิม “ที่นี้หน้าเปื้อนจะตาย ท่านพาเข้ามาทำไมกัน”

“เจ้าใจเย็นก่อนเถิด วันนี้รับรองว่ามีเรื่องสนุกๆ ให้ชมอย่างแน่นอน”

“บอกมา แล้วข้าจะพิจารณาดูว่าควรอยู่ต่อหรือไม่”

“พ่อตามาจัดการกับบุตรสาวที่หนีตามลูกเขย”

หญิงสาวหรีดตาลงจนเกือบปิด บ่งบอกมิได้ที่กำลังสงสัยในตัวเขาหรือว่าวงวนอนกันแน่

“ซวงซวง”

เทพิดาซึ่งกำลังหรีดตาสะตุ้งน้อยๆ ก่อนจะเอ่ยปากเพื่อมิให้มีพิรุณ “ท่านได้ยินมาจากไหน”

“จากปากของท่านอาจารย์เอง” ชายหนุ่มป้องปากกระซิบก่อนจะโน้มใบหน้าเข้ามาใกล้กว่าเดิม “ข้าแอบฟังท่านอาจารย์กับอาจารย์ลุงคุยกัน และพ่อตาที่ว่า... ก็คือเทพมังกรแห่งตงไห่!”

น้ำเสียงของหลี่ลู่กระตุ้นปลุกเร้า ผิดกับท่าทีของเจ้าของร่างอรรถที่นิ่งสนิทคล้ายยังไม่ตื่นดี

“เรื่องของชาวบ้าน” นางพ่นลมหายใจ “ไม่เห็นจะน่าสนุกเลยสักนิด”

หลิวฟางซวงไม่ชอบยุ่งเรื่องของชาวบ้าน ครั้งล่าสุดที่นางยื่นจมูกเข้าไปเอี่ยวก็ทำให้นางโดนลงโทษจนต้องลงมานโลกมนุษย์นี้ นางเซ็ดแล้ว ไม่อยากจะยุ่งกับเรื่องที่ไม่ใช่ของตัวเองให้ปวดหัวเพิ่ม ลาแล้วลาขาด ไม่ขอдингตนกลับมายังบ่วงวนวายเหล่านี้อีก

หญิงสาวยิ่งคิดก็ยิ่งสะท้อนใจ นางควรจะนอนหลับอยู่ในถ้ำ ปล่อยให้อากาศร้อนผิดปกติมันผ่านหูผ่านตาไปเสียก็ดี ไม่น่าปล่อยให้ศิษย์พี่รองลากออกมาที่นี้เลย

‘อือ... ถ้านอนแล้วตื่นขึ้นมาจะอยู่ในถ้ำเลยหรือไม่ละ’

คนขี้เกียจหาทางกลับครุ่นคิดอย่างใจลอย กระทั่งเห็นว่ามีเงาดำทาบทับลงมาถึงหันไปมองยังทิศทางดังกล่าว แสงอาทิตย์ยามบ่ายทางด้านนอกสาด

ผ่านบานหน้าต่างทรงกลมเข้ามาด้านใน ตกกระทบลงบนชายชราว่างสูงโปร่ง
ไว้เคราขาวยาวจนถึงช่วงท้องที่กำลังส่งยิ้มให้พวกนาง

หลี่ลู่พิจารณาอีกฝ่ายอย่างถี่ถ้วนก็ได้ข้อสรุปในใจ...

เป็นเทพ

“คุณหนูท่านนี้ มิใช่คนที่นี่ใช่หรือไม่” ผู้มาใหม่พุ่งเป้าไปยังหญิงงามเป็น
อันดับแรก

ผู้ถูกถามชายตามองกลับ ไม่ว่างตัวคุ้นเคยแต่ก็ไม่ว่างตัวห่างเหิน “ท่าน
ผู้อาวุโสกล่าวไม่ผิดนัก”

นางมาอยู่บนโลกมนุษย์สักพักหนึ่งแล้ว ทว่านี่เป็นครั้งแรกที่ได้มาเที่ยว
ชมย่านที่มนุษย์อยู่อาศัย ก่อนหน้านั้นถ้าศิษย์พี่ศิษย์น้องลากลงมาจากหุบเขา
ที่ไร นางก็มักจะหาที่ไปแอบงีบหลับตลอด ดังนั้นจะพูดว่ามันเป็นครั้งแรกก็
คงใช่

ทว่านั่นอะไร นางควรเชื่อสัญชาตญาณของตนเองเสียตั้งแต่แรก ยัง
มิได้จากไป ปัญหาที่เหมือนจะพุ่งมาหานางโดยไม่รีรอเลยแม้แต่บ่อย

“มิน่าเล่า” อีกฝ่ายยิ้มกว้างจนตาหยี “หากมีหญิงงามเช่นคุณหนูอยู่ใน
เมือง ก็ย่อมมีอาจเล็ดลอดจากสายตาผู้เฒ่าเยี่ยงข้าไปได้”

ปัง!

เสียงกระแทกด้วยน้ำชาเรียกความสนใจจากหนึ่งสตรีและหนึ่งบุรุษ
ผู้เฒ่าได้เป็นอย่างดี

“ตาเฒ่าหัวงู อย่าคิดว่าแก่แล้วข้าจะไม่เกรงใจ!” หลี่ลู่คำรามในลำคอ
จนคนทั้งร้านหันมามอง

หลิวฟางซวงหันไปเลิกลืมมองศิษย์พี่รองของตนที่ทำตัวเสียมารยาท
ไม่เข้าท่า “หากท่านใช้แต่อารมณ์เยี่ยงนี้ ข้าจะกลับแล้ว”

กล่าวเสร็จก็ต้องชะงักเมื่อรับรู้ถึงมือใหญ่ที่วางลงบนไหล่บางของตน

“ข้าก่อนคุณหนู”

โหมสะคราญไล่สายตากลับไปยังคนพูดอย่างเชื่องช้า ไม่แยแสเรื่องการ

ถูกเนื้อต้องตัว

คนโดนไม่เดือดร้อน ทว่าอีกคนดันร้อนใจแทนเสีย

เจ้าของเรือนผมสีแสดผุดลุกขึ้นมาจากเก้าอี้ ประจันหน้ากับชายชรา คราวปูพร้อม กับแผ้วรังสีอำมหิตออกมา หลิวฟางซวงเห็นท่าไม่ดีจึงชิงผุดขึ้นมา “วันนี้ท่านลุงของข้าหลุดหิดอารมณ์ไม่ดี เชิญผู้อาวุโสรีบแจ้งกิจของท่านเถิด”

แน่นอนว่าอีกฝ่ายไม่อดอดอให้เสียเวลา นัยน์ตาเจนโลกเบนไปมองคนจากชนเผ่ากิเลน พริบตาเดียวก็หันมาให้ความสนใจหญิงสาวดังเดิม “โบราณว่าไว้ การได้พบกันเกิดจากวาสนา ในเมื่อคุณหนูกับข้ามีบุญสัมพันธ์ได้พบกัน ข้าก็หวังว่าท่านจะช่วยเหลือกันสักครั้ง”

มานพหลังโปร่งแสงถูกบุรุษผู้สูงวัยกางออกมา ปิดกั้นพวกเขาออกจาก มนุษย์ภายนอก สิ่งที่พวกเขาพูดจะไม่เล็ดลอดออกไปเป็นอันขาด

หลิวฟางซวงตาปริบจนต้องหยิบน้ำชาขึ้นมาดื่มรวดเดียวจนหมด เมื่อตาเริ่มสว่างก็กล่าวขึ้นอีกครั้ง “ว่ามาเถิด”

ชักช้าเช่นนี้รังแต่จะทำให้นางต้องเสียเวลาอยู่ที่นั่นมากขึ้น ยามนี้นางกำลังโหยหาเตียงในถ้ำเสียเต็มแก่ ไหนจะมีเจ้าตัวน้อยอีกสามคนที่ไม่รู้ว่าป่านนี้จะไปก่อความวุ่นวายที่ไหนหรือไม่

ผู้เฒ่าจางกั๋วเหล้ามอบพวกเขาให้แก่นาง หากนางดูแลไม่ดี นอกจากจะลดหย่อนโทษทัณฑ์ไม่ได้แล้ว มันอาจก่อให้เกิดปัญหาบางอย่างตามมาก็เป็นได้

“ข้าขออนุญาตแนะนำตัวก่อน ข้ามีชื่อว่าจิ้งฉาย เมื่อครู่นี้ข้ามิได้ตั้งใจแอบฟัง แต่พอเชิญไต่ถามพวกท่านคุยกันเกี่ยวกับเรื่องพ่อตากับลูกเขย” ผู้กล่าวเปรยเสียงเนิบนาบ “ข้าเองก็ตกอยู่ในสถานการณ์นั้นเช่นเดียวกัน”

ชายหนุ่มผมสีแสดตวัดสายตามองคนพูด “อายุก็ปุนนี้แล้ว...”

“ศิษย์พี่รอง” หญิงสาวปิดเปลือกตาลงครึ่งหนึ่ง “ท่านมิใช่ศิษย์น้องลีเสียหน่อย”

“ซวงซวง” หลี่ลู่กะพริบตาถี่ ซึ่ฉิ้วเข้าหาตัวเองพลางถามเสียงสูง “เจ้าหาว่าข้าไง?”

หลิวฟางซวงไม่ตอบ แต่หันไปให้ความสนใจอีกคนหนึ่งแทน “ท่านปลอมเป็นคนเผ่าหวังปกปิดฐานะ”

“คุณหนูเคาได้ถูกต้อง” จึงฉายประธานมือไว้เบื้องหน้า “พวกเราสองสามภรรยามีเหตุจำเป็นต้องออกจากบ้าน การที่ท่านพ่อตาออกมาตามหาด้วยตนเองทำให้เราก่อนข้างลำบาก...”

“เสียใจด้วย” หลี่ลู่พูดโพล่งขึ้นมาโดยไร้ซึ่งความเกรงใจ “เผ่ากิเลนกับเผ่ามังกรต่างคนต่างอยู่ พวกเราจะไม่ก้าวก่ายปัญหาภายในของเผ่ามังกร ดังนั้นเห็นทีคงช่วยมิได้”

“ข้ามิได้หมายถึงท่าน แต่หมายถึงคุณหนูผู้นี้ต่างหาก”

“นั่น...!” ชายหนุ่มส่งเสียงฮึดฮัดไม่พอใจ ทว่าก็ไม่กล้าลงมือเพราะเห็นแก่หลิวฟางซวงซึ่งอยู่ที่นั่นด้วย เขากับนางมิได้พบกันนาน ก่อนหน้านั้นแม้เขาจะชอบทำอะไรตามอำเภอใจ ทว่าความเกรงใจต่อหญิงสาวก็มีอยู่ประมาณหกส่วน ซึ่งหลิวฟางซวงก็เหมือนจะรู้จึงได้ส่งสายตาปรามเขาอยู่บ่อยๆ

จึงฉายหันไปยังเทพธิดาคณางที่เป็นความหวังเดียวของเขาในยามนี้ “คุณหนู ท่านมิใช่คนของเผ่ากิเลน เรื่องนี้ข้ามั่นใจ”

“ท่านผู้อาวุโสเข้าใจถูกต้องแล้ว”

“เผ่าสวรรค์?”

หลังจากหลิวฟางซวงพยักหน้า เจ้าของกลืนกายหอมกรุ่นก็ยืนขึ้น รูปร่างอรชรน่าจับตามายใต้อาภรณ์สีฟ้าโปร่งช่วยให้ภายในโรงน้ำชาดูมีชีวิตชีวาขึ้นผิดหูผิดตา

จึงฉายก่อนข้างมั่นใจ เผ่ามังกรเป็นพันธมิตรกับคนของเผ่าสวรรค์ไม่ว่าอย่างไรท่านพ่อตาก็คงไม่มีวันทำร้ายเทพธิดาตนนี้ หากคราวนี้หนีพ้นแล้วไปถึงแดนวิหคที่สหายของเขายู่ ถึงตอนนั้นท่านพ่อตาก็คงเลิกตามพวกเขาแล้ว

“หากจะให้ช่วย แน่่อนว่าต้องมีค่าตอบแทน”

น้ำเสียงนุ่มนวลไพเราะจากหญิงสาวดึงดูดให้ชายชราหลุดออกจากห้วง
คิด

“แน่นอน คุณหนู”

ฝ่ายหล่่มองดูศิษย์น้องร่วมอาจารย์ด้วยแวตาทันทีเป็นกังวล ก่อนหน้านั้น
หลิวฟางซวงมีนิสัยเป็นเช่นไร เขาย่อมรู้ดี โฉนผู้ที่ไม่ขึ้นชอบสอดเรื่องชาวบ้าน
จึงได้ยอมรับปากง่าย ๆ เยี่ยงนี้ได้

หากจะให้เขาเดา คาดว่าคงมีบางสิ่งที้งนอยากได้จากชนเผ่ามังกร
ทว่าเทพธิดาซึ่งถูกทำโทษให้ลงมาอาศัยอยู่บนโลกมนุษย์จะเอาของ
วิเศษแปลกพิสดารไปทำอันใดกัน

ชายหนุ่มสงสัยเพียงไม่นาน ในที่สุดโฉมสะคราญก็แจ้งเจตจำนง
ของตน

“ไข่มุกสีรุ้ง”

ชายหนุ่มจากชนเผ่าก็เล่นไม่มั่นใจว่าตนพึงผิดไปหรือไม่ ไข่มุกสีรุ้งถือ
เป็นของวิเศษชั้นสูงของเผ่ามังกร มีเพียงคนระดับสูงเท่านั้นจึงจะมีไว้ถือครอง
ไข่มุกสีขาวนวลสดใสแสงรุ้งเจ็ดสียามต้องแสง เปล่งประกายรัศมีดังผู้บำเพ็ญ
เพียรมาหนึ่งพันปี

แต่ถึงกระนั้น ของชิ้นนี้ส่วนใหญ่แล้วจะมอบให้เด็กเล็กในเผ่ามังกรหรือ
คนทั่วไปที่ยังมิได้ฝึกฝนบำเพ็ญตบะแกร่งกล้า หลิวฟางซวงฝึกฝนมารวมหมื่น
ปีถือเป็นเทพระดับสูง ของดังกล่าวต่อให้มิไว้ก็เปรียบเสมือนไม่มี จากของ
วิเศษคงมีค่าไม่ต่างจากเครื่องประดับสวยงามอย่างหนึ่ง

ประหลาดนัก ประหลาดนัก...

หลู่ลู่พึมพำอยู่ในใจ ขณะที่ลอบสังเกตดูสีหน้าของจิ้งฉาย คนจากเผ่า
มังกรซึ่งซุกซ่อนรูปลักษณะที่แท้จริงไว้ภายใต้ร่างของมนุษย์ชราผู้หนึ่ง แวตาท
ของอีกฝ่ายลึกลับซับซ้อน คาดว่าน่าจะสงสัยถึงเรื่องการขอสิ่งตอบแทนของ
หญิงสาวอยู่เช่นเดียวกัน

“ท่านต้องการหนึ่งเม็ด?” เสียงแหบขราเอื้อนเอ่ยหลังจากความเงียบ

กลิ่นกินบรรยากาศระหว่างพวกเขาไปลึกลับใหญ่ เขารับรู้ถึงกลิ่นอายของเผ่า
มังกรที่กำลังใกล้เข้ามาเรื่อยๆ เรื่องนี้จะชักข้ามได้

นัยน์ตาสีน้ำตาลปรายมองคนถาม สีหน้ามิเป็นเดือดเป็นร้อนกับสีหน้า
ร่อนรนของอีกฝ่ายแต่อย่างใด “ท่านบอกเองมิใช่รึว่าเราพบพานกันเพราะ
วาสนา”

“ถูกต้อง” จึงฉายพยักหน้า มือใหญ่ลูบเคราสีขาวของตนเอง ในใจเกิด
ความสงสัยขึ้นมาว่าเทพธิดาองค์นี้ดูท่าทางเกียจคร้านไม่เอาอ่าว แต่แท้จริงแล้ว
มันอาจจะไม่เป็นเช่นนั้นก็ได้

หลิวฟางซวงยกยิ้มมุมปากก่อนจะจุจ๋านวนนิ้วที่นางต้องการ “วาสนา
ในครั้งนี้มีมูลค่าเท่ากับไข่มุกสีรุ้งสามเม็ด”

ผู้ฟังซึ่งใจอยู่พักหนึ่งก่อนจะยอมตอบตกลง

หญิงสาวพยักหน้าน้อยๆ ในเมื่อนางมีของที่ต้องการจากชนเผ่ามังกร
อยู่แล้ว เรื่องการช่วยเหลือคราวนี้ก็ตีเสียว่าเป็นการจ้างวาน หลังจากนั้นไม่ว่า
ผลจะเป็นเช่นไรก็ไม่ต้องถือเรื่องบุญคุณความแค้น ต่างฝ่ายต่างแยกทาง ตัว
ใครตัวมัน

ทางเทพธิดาแสนซี้เซาดูเหมือนจะตัดสินใจได้แล้ว จึงฉายเองก็ยอมรับ
เงื่อนไขของนาง จะมีก็แต่หลี่ลู่ที่แหละที่ตามพวกเขาไม่ทัน นี่เขายืนเป็นหัวหลัก
หัวต่ออยู่เยี่ยงนี้ ศิษย์น้องของเขาไม่คิดจะถามไถ่หรือปรึกษากันสักคำหรือ
อย่างไร!

“เดี๋ยวกู ซักก่อน” มือใหญ่รื้อค้นคว่ำไหล่บางของหลิวฟางซวง ใบหน้า
คมคายโน้มลงมาบ้องปากกระซิบ “ไข่มุกสีรุ้ง ประเดี๋ยวข้าจะหามาให้เจ้าห้าเม็ด
เลยก็ได้ เจ้าอย่าตกลงเลยซวงซวง ข้าว่ามันไม่คุ้มกันหรอก”

หลิวฟางซวงยักคิ้วให้ “ศิษย์พี่รอง ท่านพูดเหมือนท่านกำลังกลัว?”

พอมานี้ สีหน้าของชายหนุ่มก็แปรเปลี่ยนทันควัน “ฮึ! ก็แค่เผ่ามังกร
ไยต้องกลัวด้วย”

คนจากชนเผ่ามังกรโยไลโอหังเช่นไร ชนเผ่าก็เล่นถือตนเป็นสัตว์เทพ

ชั้นสูง ถือว่าหยิ่งผยองในศักดิ์ศรีไม่แพ้กัน

“ท่านไม่กลัวก็ดีแล้ว” นางหัวเราะนิดๆ จากน้ำเสียงทำให้อีกฝ่ายไม่รู้
ด้วยซ้ำว่านางรู้สึกขบขันหรือเฉยชากันแน่

จบเรื่องพูดคุยกับศิษย์พี่ร่วมอาจารย์ไปแล้ว ที่นี้ก็เหลือทางเผ่ามังกร

“ว่าแต่ท่านผู้อาวุโสต้องการให้ข้าทำอันใด”

“ไม่ยากเลยคุณหนู” อีกฝ่ายยกยืม “ก็แค่... ประวิงเวลาเล็กๆ น้อยๆ”